A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (tizedik tanács)

2026. szeptember 3.*

„Fellebbezés – Dömping – (EU) 2021/1100 végrehajtási rendelet – Törökországból származó egyes vasból, ötvözetlen acélból vagy más ötvözött acélból készült melegen hengerelt sík termékek behozatala – Végleges dömpingellenes vám – A rendes érték számítása – Tisztességes összehasonlítás – (EU) 2016/1036 rendelet – A 2. cikk (5) bekezdése – A 2. cikk (10) bekezdésének j) pontja – Kiigazítás – Pénznemek átváltása – A nyereség és a veszteség fedezése – A 18. cikk (3) és (6) bekezdése – Az érintettek együttműködése”

A C-499/24. P. sz. ügyben,

az **Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ** (székhelye: Isztambul [Törökország]),

az **İskenderun Demir ve Çelik AŞ** (székhelye: Payas [Törökország]),

az **Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ** (székhelye: Gebze [Törökország])

(képviselik őket: J. Cornelis és F. Graafsma advocaten)

fellebbezőknek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2024. július 17-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik kezdetben: G. Gattinara, G. Luengo és J. Zieliński, később: G. Gattinara és J. Zieliński, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (tizedik tanács),

tagjai: E. Regan, a tizedik tanács elnökeként eljárva, D. Gratsias és B. Smulders (előadó) bírák,

főtanácsnok: R. Norkus,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

* Az eljárás nyelve: angol.

a főtanácsnok indítványának a 2025. november 20-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésükben az Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ, az İskenderun Demir ve Çelik AŞ és az Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ (a továbbiakban: Erdemir, Isdemir, illetőleg Ersem) az Európai Unió Törvényszéke 2024. május 8-i Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları és társai kontra Bizottság ítéletének (T-629/21, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2024:303) hatályon kívül helyezését kérik, amely ítéletben a Törvényszék elutasította a Törökországból származó egyes vasból, ötvözetlen acélból vagy más ötvözött acélból készült melegen hengerelt sík termékek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről szóló, 2021. július 5-i (EU) 2021/1100 bizottsági végrehajtási rendelet (HL 2021. L 238., 32. o.; helyesbítés: HL 2021. L 410., 199. o.; a továbbiakban: vitatott rendelet) megsemmisítése iránti keresetüket.

Jogi háttér

A nemzetközi jog

2 A többoldalú tárgyalások uruguayi fordulóján (1986–1994) elért megállapodásoknak az Európai Közösség nevében a hatáskörébe tartozó ügyek tekintetében történő megkötéséről szóló, 1994. december 22-i 94/800/EK tanácsi határozattal (HL 1994. L 336., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 21. kötet, 80. o.) az Európai Unió Tanácsa jóváhagyta a Marrakeshben 1994. április 15-én aláírt, a Kereskedelmi Világszervezet (WTO) létrehozásáról szóló egyezményt, valamint az ezen egyezmény 1–3. mellékletében szereplő megállapodásokat, amelyek közé tartozik az 1994. évi Általános Vám- és Kereskedelmi Egyezmény VI. cikkének végrehajtásáról szóló megállapodás (HL 1994. L 336., 103. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 21. kötet, 189. o.; a továbbiakban: dömpingellenes megállapodás).

3 A dömpingellenes megállapodás „A dömping tényének a megállapítása” című 2. cikke a következőket írja elő:

„2.1. A Megállapodás alkalmazásában egy termék akkor tekinthető dömpingeltnek – azaz egy másik ország kereskedelmébe a rendes értéknél alacsonyabb értéken bevezetett terméknek –, ha az egyik országból a másik országba exportált termék exportára alacsonyabb, mint a hasonló terméknek a rendes kereskedelmi forgalomban érvényesülő összehasonlító ára akkor, ha e terméket az exportáló országban való felhasználásra szánták.

2.2. […]

2.2.1. Az exportáló ország belföldi piacán a hasonló termék értékesítése vagy egy harmadik országnak történő eladás, amely alatta marad az értékesítési, általános és ügyviteli költségekkel növelt egységnyi termék-előállítás (állandó és változó) költségének, az ár miatt nem tekinthető rendes kereskedelmi ügyletnek, és a rendes érték megállapításakor elhanyagolható [helyesen: az ár miatt csak akkor nem tekinthető rendes kereskedelmi ügyletnek, és a rendes érték megállapításakor csak akkor hanyagolható el], ha a hatóságok […] megállapítják, hogy az eladások

megfelelően hosszú időtartam […] alatt történtek, lényeges mennyiségben […] és olyan áron, amely észszerű időn belül nem fedezi az összes költséget. Ha a vizsgálat időtartama alatt az eladásnál a költség alatti termék egységnyi ára magasabb, mint a költségek súlyozott átlaga, úgy ezt az árat egy észszerű időn belüli, megtérülést fedező árnak kell tekinteni.

2.2.1.1. A 2. pont alkalmazásában a költségeket általában a vizsgált exportőr vagy termelő által nyilvántartott adatok alapján kell kiszámítani, feltéve, hogy ezek az adatok megfelelnek az exportáló ország általánosan elfogadott számviteli elveinek, és elfogadhatóan tükrözik a vizsgált termék gyártásának, illetve értékesítésének költségeit. A hatóságoknak meg kell vizsgálniuk minden olyan bizonyítékot, amely a megfelelő költségfelosztásról rendelkezésükre áll, beleértve azokat is, amelyeket az exportőr vagy a termelő a vizsgálat során bocsátott rendelkezésükre, feltéve, hogy az exportőr vagy a termelő hagyományosan ilyen költségfelosztást alkalmazott, különös tekintettel a helyes amortizációs és értékcsökkenési időszakok, a tőkeberuházások és az egyéb fejlesztési költségek megállapítására. Amennyiben nem szerepelnek a jelen alpont költségfelosztásról szóló részében, a költségeket megfelelő módon ki kell igazítani azoknál az egyszeri költségtételeknél, amelyek a jelen és/vagy jövőbeli termelést segítik elő, vagy olyan körülmények fennállása esetén, amikor a vizsgálat ideje alatt a költségeket induló tevékenységek befolyásolják […].

2.2.2. A 2. pont alkalmazásában az ügyviteli, értékesítési és általános költségeknek, valamint a nyereségnek olyan tényleges adatokon kell alapulniuk, amelyek a vizsgált exportőrnél vagy termelőnél hasonló termék gyártására és értékesítésére vonatkoznak a rendes kereskedelmi forgalomban. Amikor a fenti értékek ilyen módon nem állapíthatóak meg, az értékeket a következőképpen kell meghatározni:

i. az illető exportőrnél vagy termelőnél ténylegesen felmerült és realizált pénzösszeg, a származási ország belföldi piacán az azonos általános kategóriába tartozó termékek gyártásához és értékesítéséhez viszonyítva;

ii. a többi vizsgált exportőr vagy termelő esetében ténylegesen felmerült és realizált pénzösszegek súlyozott átlaga, a hasonló termékek gyártásához és értékesítéséhez viszonyítva a származási ország belföldi piacán;

iii. bármely egyéb elfogadható módszer, feltéve, hogy az ilyen módon megállapított nyereség nem haladja meg azt a nyereséget, amelyet más exportőrök vagy termelők akkor realizálnak, amikor azonos általános kategóriába tartozó terméket értékesítenek a származási ország belföldi piacán.

[…]

2.4. Az exportárat és a rendes értéket megfelelően össze kell hasonlítani. Ezt az összehasonlítást azonos kereskedelmi szinten kell elvégezni, általában a gyári átvétel szintjén, azokhoz az eladásokhoz viszonyítva, amelyek, amennyire csak lehetséges, azonos időben zajlottak. Minden esetben, az eset érdemi sajátosságai szerint, megfelelőképpen figyelembe kell venni az eladás, az adózás, a kereskedelmi szint, a mennyiség, a fizikai jellemzők különbségeit, és minden olyan egyéb különbséget, amely bizonyítottan befolyásolja az árak összehasonlíthatóságát […]. A 3. pontban meghatározott esetekben, a költségeket, köztük az import és a viszonteladás között felmerült vám- és adóköltségeket, valamint a halmozódó nyereséget is figyelembe kell venni. Amennyiben a fenti tényezők befolyásolják az árak összehasonlíthatóságát, a hatóságoknak a megállapított exportár kereskedelmi szintjével megegyező kereskedelmi szinten kell megállapítaniuk a rendes

értéket, vagy pedig a jelen pont rendelkezései szerint, megfelelőképpen figyelembe kell venniük a fenti tényezőket. A hatóságoknak tudatniuk kell az érintett felekkel, hogy milyen információ szükséges a méltányos összehasonlításhoz, és nem róhatnak a felekre túlzott bizonyítási kötelezettséget.

2.4.1. Amikor a 4. pontban előírt összehasonlításhoz valutaátváltásra van szükség, ezt az átváltást az eladás napján érvényes valutaárfolyamon kell végrehajtani […], azzal a kikötéssel, hogy amennyiben az érintett exportértékesítéshez közvetlenül határidős valutaügylet kapcsolódik, akkor a határidős ügylet átváltási árfolyamát kell alkalmazni. Az árfolyam-ingadozást nem kell figyelembe venni, és a hatóságoknak a vizsgálat során legalább 60 napot kell biztosítaniuk az exportőröknek arra, hogy exportáraikat kiigazíthassák olyan módon, hogy azok tükrözzék a vizsgálat ideje alatti tartós árfolyammozgásokat.

2.4.2. A 4. pont megfelelő összehasonlítást előíró rendelkezéseinek értelmében, a vizsgálat ideje alatt fennálló dömpingkülönbözet létezését általában úgy kell megállapítani, hogy össze kell hasonlítani a rendes érték súlyozott átlagát az összes összehasonlítható exportügylet árainak súlyozott átlagával, vagy pedig úgy, hogy a rendes értéket tranzakciónként kell összevetni az exportárakkal. […]

[…]”

Az uniós jog

4 Az Európai Unióban tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 2016. június 8-i (EU) 2016/1036 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2016. L 176., 21. o.; a továbbiakban: alaprendelet) (27) preambulumbekezdése kimondja:

„Szükséges biztosítani, hogy a felek nem megfelelő együttműködése esetén más információk is felhasználhatóak legyenek a tények megállapításához, és hogy ezek az információk kedvezőtlenebbek lehetnek a felek számára, mint abban az esetben, ha közreműködtek volna.”

5 Az alaprendelet „A dömping tényének a megállapítása” címet viselő 2. cikke a következőket írja elő:

„A. RENDES ÉRTÉK

(1) A rendes érték rendszerint az exportáló országban a független vevők által a szokásos kereskedelmi forgalom keretében ténylegesen fizetett vagy fizetendő árakon alapszik.

[…]

(3) Ha a szokásos kereskedelmi forgalomban hasonló terméket nem értékesítenek, vagy az nem kielégítő mértékben kerül értékesítésre, vagy ha az adott piaci helyzet miatt ilyen eladások nem teszik lehetővé a megfelelő összehasonlítást, a hasonló termék rendes értékét a származási országban felmerülő előállítási költségnek és az ehhez hozzászámított értékesítési, általános és igazgatási költségeknek, valamint a nyereség észszerű összegének az alapján, vagy a szokásos kereskedelmi forgalom keretében egy megfelelő harmadik országba irányuló exportárak alapján kell kiszámítani, feltéve, hogy ezek az árak reprezentatívnak tekinthetők.

[…]

(5) A költségek kiszámítása rendszerint a vizsgálat alatt álló fél által nyilvántartott adatok alapján történik, feltéve, hogy azok összhangban vannak az adott ország általánosan elfogadott számviteli elveivel, és bizonyítást nyer, hogy a nyilvántartott adatok megfelelő módon tükrözik az érintett termék előállításával és eladásával összefüggő költségeket.

Ha a vizsgált termék gyártásával és értékesítésével kapcsolatos költségek nem tükröződnek megfelelő módon az érintett fél nyilvántartásaiban, akkor ezeket a költségeket az ugyanabban az országban működő más gyártók/termelők vagy exportőrök költségeit alapul véve, vagy ha ilyen információ nem áll rendelkezésre vagy nem használható, más megfelelő adatok alapján, többek között más reprezentatív piacokról származó információk alapján kell kiigazítani vagy megállapítani.

A helyes költségfelosztásról beterjesztett bizonyítékokat figyelembe kell venni, amennyiben bizonyítást nyer, hogy ezeket a költségfelosztásokat a múltban rendszeresen használták. Megfelelőbb módszer hiányában a forgalom szerinti költségfelosztás részesül előnyben. Ha az ezen albekezdés szerinti költségelosztásban nem szerepelnek, akkor a költségeket megfelelően ki kell igazítani azoknál az egyszeri költségtételeknél, amelyek a jövőbeni és/vagy jelenlegi gyártást segítik elő.

[…]

(6) Az eladási, általános és adminisztratív költségek, valamint a nyereség összegének a szokásos kereskedelmi forgalomban a vizsgált gyártó vagy exportőr hasonló terméke előállításának, illetve értékesítésének tényleges adatain kell alapulnia. Ha ennek alapján az összeg megállapítása nem lehetséges, az összeget a következőképpen lehet meghatározni:

a) a vizsgálat alá eső többi exportőrre vagy gyártóra/termelőre nézve, a hasonló terméknek a származási ország hazai piacán való előállítására és értékesítésére vonatkozóan megállapított tényleges összegek súlyozott átlaga alapján;

b) a kérdéses gyártóknál/termelőknél vagy exportőröknél az azonos általános kategóriába tartozó termékek előállítására és értékesítésére a szokásos kereskedelmi forgalomban a származási ország hazai piacán alkalmazandó tényleges összegek alapján;

c) bármilyen más ésszerű módszer alapján, feltéve, hogy az így megállapított nyereség összege nem haladja meg más exportőrök vagy gyártók/termelők által az azonos általános kategóriába tartozó termékek eladásával a származási ország hazai piacán rendesen elért nyereséget.

[…]

B. EXPORTÁR

[…]

C. ÖSSZEHASONLÍTÁS

(10) Az exportár és a rendes érték között tisztességes összehasonlítást kell végezni. Ezt az összehasonlítást ugyanazon a kereskedelmi szinten, az egymáshoz képest – amennyire csak lehetséges – azonos időben történt eladások vonatkozásában és az árak összehasonlíthatóságát befolyásoló egyéb különbségek figyelembevételével kell elvégezni. Ha az így megállapított rendes érték és az exportár összehasonlítása ezen az alapon nem lehetséges, az árakat és az árak összehasonlíthatóságát állítólag és kimutatottan befolyásoló különbségeket, megfelelő kiigazítások formájában, kérésre minden egyes esetben figyelembe kell venni. A kettős kiigazításokat, különösen az árengedményeket, a kedvezményeket, a kereskedelem szintjét és mennyiségét illetően, minden esetben kerülni kell. Ha a meghatározott feltételek teljesülnek, a következő tényezők vonatkozásában kerülhet sor kiigazításra:

[…]

j) Pénznemek átváltása

Ha az árak összehasonlításához valutaátváltásra van szükség, az ilyen átváltást az eladás napján érvényes árfolyam szerint kell végezni, kivéve, ha a szóban forgó exporteladáshoz közvetlenül határidős piaci valutaeladás kapcsolódik, amely esetben a határidős piaci eladás árfolyamát kell használni. Az eladás napja rendszerint a számla keltének a napja, de használható a szerződés, a vételi megbízás vagy a rendelés-visszaigazolás dátuma is, ha ezekkel az eladás főbb feltételeit pontosabban meg lehet állapítani. Az árfolyam-ingadozásokat figyelmen kívül kell hagyni, és az exportőröknek 60 napot kell biztosítani a vizsgálati időszak alatti tartós árfolyammozgások figyelembevételére.

[…]”

6 E rendeletnek „A vizsgálat” címet viselő 6. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az eljárás megindítását követően [az Európai] Bizottság, a tagállamokkal együttműködve, [európai] uniós szinten vizsgálatot indít. Az ilyen vizsgálatnak ki kell terjednie mind a dömpingre, mind a kárra, és a kettőt egyszerre kell vizsgálni.

A reprezentatív tények megállapítása céljából ki kell választani egy vizsgálati időszakot, amely a dömping esetében rendszerint az eljárás megindítását közvetlenül megelőző hat hónapnál nem lehet rövidebb.

A vizsgálati időszakot követő időszakra vonatkozó információkat rendszerint nem lehet figyelembe venni.

(2) Azoknak a feleknek, akik a dömpingellenes vizsgálat során kérdőíveket kapnak, a válaszadásra legalább 30 napot kell biztosítani. Az exportőrök esetében a határidőt a kérdőív kézhezvételétől kell számítani, és a kérdőívet ebben az esetben attól a naptól számított egy hét elteltével kell kézbesítettnek tekinteni, amikor azt az exportőrnek elküldték, vagy az exportáló ország illetékes diplomáciai képviselőjének továbbították. A 30 napos határidő, a vizsgálati határidőkre figyelemmel, meghosszabbítható, feltéve, hogy az illető fél megfelelő, sajátos körülményeire vonatkozó indokot hoz fel az ilyen hosszabbítás mellett.

[…]”

7 Az említett rendelet „Ellenőrző látogatások” című 16. cikkének szövege a következő:

„(1) A Bizottság az általa szükségesnek tartott esetben látogatásokat tesz az importőrök, exportőrök, kereskedők, képviselők, gyártók/termelők, kereskedelmi szövetségek és szervezetek által nyilvántartott adatok megvizsgálása, továbbá a dömpinggel és a károkkal kapcsolatos információk ellenőrzése érdekében. Megfelelő tartalmú és határidőre megküldött válasz hiányában a Bizottság úgy dönthet, hogy nem végzi el az ellenőrző látogatást.

(2) Szükség esetén a Bizottság harmadik országban is folytathat vizsgálatot, feltéve, hogy megszerzi az érintett cégek beleegyezését, értesíti a kérdéses ország kormányának képviselőit, és hogy ez utóbbi a vizsgálatot nem ellenzi. Az érintett cégek beleegyezésének kézhezvétele után a Bizottság értesíti az exportáló ország hatóságait a felkeresendő cégek nevéről és címéről, valamint az egyeztetett időpontokról.

(3) Az érintett cégeket tájékoztatni kell az ellenőrző látogatások során ellenőrizendő információk jellegéről és minden más, az ilyen látogatások során nyújtandó információról, ez azonban nem zárja ki annak lehetőségét, hogy az ellenőrzés alatt a szerzett információk ismeretében a Bizottság további részleteket kérjen.

[…]”

8 Ugyanezen rendeletnek „Az együttműködés hiánya” című 18. cikke értelmében:

„[…]

(3) Az érdekelt fél által benyújtott információkat abban az esetben sem szabad figyelmen kívül hagyni, ha azok nem minden szempontból tökéletesek, feltéve, hogy az ésszerűen pontos ténymegállapítást a hiányosságok nem nehezítik meg indokolatlanul, az információk ellenőrizhetők és azokat időben és megfelelő módon nyújtják be, továbbá hogy a fél a legjobb tudása szerint járt el.

[…]

(6) Ha valamelyik érdekelt fél nem, vagy csak részben működik együtt, és ezáltal lényeges információkat visszatart, előfordulhat, hogy számára a vizsgálat eredménye kevésbé lesz kedvezőbb annál, mint abban az esetben, ha együttműködött volna.”

A jogvita előzményei

9 A megtámadott ítélet 2–10. pontja a következőképpen foglalja össze a jogvita előzményeit:

„2 A [fellebbezők] török jog szerinti társaságok. Az Erdemir és az Isdemir melegen hengerelt sík termékek gyártásával és értékesítésével foglalkozik. Az Ersem kapcsolt kereskedőjük.

3 2020. május 14-én az Európai Bizottság dömpingellenes vizsgálatot indított a Törökországból származó egyes vasból, ötvözetlen acélból vagy más ötvözött acélból készült melegen hengerelt sík termékek (a továbbiakban: érintett termék) Európai Unióba történő behozatalára vonatkozóan (a továbbiakban: vizsgálat).

4 A vizsgálat a 2019. január 1. és december 31. közötti időszakra (a továbbiakban: vizsgálati időszak) terjedt ki. A kárra vonatkozó értékelés szempontjából releváns tendenciák vizsgálata a 2016. január 1-jétől a vizsgálati időszak végéig tartó időszakra terjedt ki. A [fellebbezők] a vizsgálat során benyújtották írásbeli észrevételeiket.

5 A [fellebbezőket] a mintában szereplő három török exportőr közül választották ki, és 2020. július 7-én válaszoltak a kérdőívre, valamint 2020. augusztus 26-án (az Erdemir esetében), 2020. szeptember 10-én (az Isdemir esetében) és 2020. szeptember 21-én (az Ersem esetében) válaszoltak a kiegészítő információk iránti kérelemre.

6 2020. szeptember 28. és október 9. között távoli adategyeztetésre került sor.

7 2021. január 6-án a Bizottság elfogadta a Törökországból származó egyes vasból, ötvözetlen acélból vagy más ötvözött acélból készült melegen hengerelt sík termékek behozatalára vonatkozó ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről szóló (EU) 2021/9 végrehajtási rendeletet (HL 2021. L 3., 4. o.), amellyel 5,4%-os ideiglenes dömpingellenes vámot vetett ki az érintett termék Unióba irányuló, [fellebbezők] általi kivitelére.

8 2021. április 23-án a Bizottság közölte a [fellebbezőkkel] azokat a végleges tényeket és megfontolásokat, amelyek alapján végleges dömpingellenes vámokat kívánt kivetni.

9 2021. május 6-án a Bizottság további végleges megállapításokat közölt a [fellebbezőkkel], amelyek alapján a [fellebbezőkkel] szemben általa kivetni tervezett dömpingellenes vámokat 5%-ban állapította meg. A [fellebbezők] az említett megállapításokra vonatkozó észrevételeiket 2021. május 10-én nyújtották be.

10 2021. július 5-én a Bizottság elfogadta a [vitatott] rendeletet, amellyel 5%-os dömpingellenes vámot vetett ki a [fellebbezők] által gyártott érintett termék Unióba történő behozatalára.”

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

10 A Törvényszék Hivatalához 2021. szeptember 29-én benyújtott keresetlevelükkel a fellebbezők keresetet indítottak a vitatott rendelet megsemmisítése iránt.

11 Megsemmisítés iránti keresetük alátámasztása érdekében a fellebbezők négy jogalapra hivatkoztak. Az első jogalap az alaprendelet 2. cikke (5) bekezdésének, (10) bekezdése első, második, harmadik és ötödik mondatának, valamint (10) bekezdése j) pontjának a megsértésén alapult. A második jogalap az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése j) pontjának, a dömpingellenes megállapodás 2.4. cikkének és a megfelelő ügyintézés elvének azáltal történő megsértésén alapult, hogy a Bizottság elutasította a nyereség és a veszteség fedezése címén történő kiigazítást. Harmadik jogalapjukban a fellebbezők az alaprendelet 2. cikke (5) és (6) bekezdésének, valamint (10) bekezdése első, második és harmadik mondatának a megsértésére hivatkoztak. Végül a negyedik jogalap az alaprendelet 2. cikke (6) bekezdésének és a dömpingellenes megállapodás 2.2.2. cikkének a megsértésén alapult.

12 A Törvényszék a megtámadott ítélettel e négy jogalapot, ennélfogva pedig a keresetet teljes egészében elutasította.

A felek kérelmei a Bíróság előtt

13 Fellebbezésükben a fellebbezők azt kérik, hogy a Bíróság:

– elsődlegesen:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– semmisítse meg a vitatott rendeletet, és

– a Bizottságot kötelezze a fellebbezési eljárással és a Törvényszék előtti eljárással összefüggésben felmerült költségek viselésére, valamint

– másodlagosan:

– utalja vissza az ügyet a Törvényszékhez,

– jelenleg ne határozzon az elsőfokú és a másodfokú eljárás költségeiről.

14 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezést, és

– a fellebbezőket kötelezze az eljárás költségeinek viselésére.

A fellebbezésről

15 Fellebbezésük alátámasztása érdekében a fellebbezők nyolc jogalapra hivatkoznak. Az első jogalap az indokolási kötelezettség megsértésén és az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése j) pontjának megsértésén alapul, mivel a Törvényszék tévesen értelmezte a fellebbezők által az elsőfokú eljárásban felhozott azon érvet, amely szerint az összes számszerű adatot ugyanabban a pénznemben szolgáltatták, a Bizottság által végzett további átváltás tehát nem volt szükséges. Második jogalapjuk alátámasztása érdekében a fellebbezők azon kötelezettség megsértésére hivatkoznak, hogy az alaprendelet rendelkezéseinek értelmezése során figyelembe kell venni a WTO-megállapodásokat. Harmadik jogalapjukban a fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék megsértette az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontját, amikor úgy ítélte meg, hogy e rendelet 2. cikkének (5) bekezdése nem ír elő semmilyen kötelezettséget egy adott átváltási árfolyam alkalmazására. Negyedik jogalapjukban a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék elferdítette a bizonyítékokat, amikor úgy ítélte meg, hogy a fellebbezők havi átváltást kértek, és azt kedvezően fogadták, továbbá maguk is ilyen átváltást alkalmaztak. Ötödik jogalapjukban a fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék túlzott bizonyítási terhet rótt rájuk, amikor azt követelte meg, hogy a török lírában kifejezett előállítási költségekről szolgáltassanak újabb információkat. A hatodik jogalap az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése j) pontjának téves értelmezésén alapul. A hetedik jogalap a megtámadott ítélet indokolásának hiányán alapul, mivel a Törvényszék nem foglalkozott azon érvek egy részével, amelyeket a

fellebbezők az elsőfokú eljárásban hoztak fel. Végül nyolcadik jogalapjukban a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék tévesen értelmezte a Bíróságnak és a Törvényszéknek a dömpingellenes vizsgálat tárgyát képező exportáló gyártókat terhelő tájékoztatási kötelezettséggel kapcsolatos ítélkezési gyakorlatát, e kötelezettségnek pedig olyan tartalmat tulajdonított, amely semmissé teheti a Bizottság gondossági és megfelelő ügyintézésre vonatkozó kötelezettségét.

Az első jogalapról

A felek érvei

16 Első jogalapjukban a fellebbezők lényegében azt állítják, hogy a megtámadott ítélet 45., 47–49. és 68. pontjában a Törvényszék megsértette indokolási kötelezettségét, mivel tévesen értelmezte a fellebbezők által első fokon felhozott azon érvet, amely szerint pénznemek átváltására csak akkor kerülhet sor, ha az szükséges, továbbá tévesen alkalmazta az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontját.

17 A fellebbezők szerint a Törvényszék megvizsgálta azt a kérdést, hogy a pénznemek átváltásai általában véve szükségesek voltak-e, miközben a fellebbezők már átváltották az összes, nem amerikai dollárban (USD) kifejezett ügyletet e pénznemre – amely a könyvelésük pénzneme –, annak érdekében, hogy azokat az ügylet időpontjában könyvelésbe vegyék. A Bizottság által ezt követően végzett átváltás volt az, amelyet a fellebbezők a Törvényszék előtt vitattak, mivel az nem volt szükséges ahhoz, hogy tisztességes összehasonlítást lehessen végezni. Az árak összehasonlításához szükséges valamennyi releváns adatot (a belföldi piacon történő értékesítéseket, az exportértékesítéseket, az előállítási költségeket, valamint az értékesítési költségekre, az adminisztratív kiadásokra és az egyéb általános költségekre vonatkozó adatokat) ugyanis USA-dollárban jelentették be, így szükségtelen volt az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontja szerinti átváltást végezni. Következésképpen a Bizottság által végzett második átváltás felesleges volt, ezáltal pedig e rendelkezés figyelmen kívül hagyásával történt.

18 A Törvényszék ugyanakkor nem vizsgálta meg a pénznemek közötti e második átváltás szükségességét az általa meghatározott kritériumokra tekintettel, amelyek szerint a Bizottságnak kell igazolnia az exportértékesítésekre, a belföldi értékesítésekre és az előállítási költségekre vonatkozó átváltásokat. E mulasztás az indokolási kötelezettség megsértését, valamint az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése j) pontjának téves alkalmazását jelenti. Vonatkozik e mulasztás a megtámadott ítélet 68. pontjára is, amely szerint szükség volt az előállítási költségek török lírára történő átváltására, mivel szükségesnek ítélték az exportárak és a rendes érték e devizára való átváltását az e rendelet 2. cikkének (10) bekezdése értelmében vett tisztességes összehasonlítás biztosítása érdekében.

19 A Bizottság azt állítja, hogy e jogalap megalapozatlan és hatástalan.

A Bíróság álláspontja

20 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az ítélet indokolásából világosan és egyértelműen ki kell tűnnie a Törvényszék érvelésének oly módon, hogy az érdekeltek megismerhessék az általa hozott határozat indokait, a Bíróság pedig gyakorolhassa felülvizsgálati jogkörét (2022. január 13

-i Németország – Ville de Paris és társai kontra Bizottság ítélet, C-177/19 P–C-179/19 P, EU:C:2022:10, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2024. november 14-i LE kontra Bizottság ítélet, C-781/22 P, EU:C:2024:960, 73. pont).

21 Egyébiránt az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontja értelmében az exportár és a rendes érték tisztességes összehasonlításának biztosítása érdekében pénznemek átváltása formájában kiigazítás végezhető.

22 A jelen ügyben a fellebbezők állításával ellentétben a Törvényszék foglalkozott azzal a kérdéssel, hogy szükséges volt-e a pénznemek „utólagos” átváltása, amely megfelel a fellebbezők által hivatkozott „második” átváltásnak. Mielőtt a megtámadott ítélet 49. pontjában értékelte volna ezen átváltás jogszerűségét, a Törvényszék egyértelműen megállapította, hogy a fellebbezők a könyvelésükből származó, amerikai dollárra átváltott adatokat szolgáltattak. Így a megtámadott ítélet 44. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy a felek között nem vitatott, hogy az amerikai dollár volt a fellebbezők fő számviteli pénzneme. A megtámadott ítélet 45. pontjában a Törvényszék kiemelte, hogy „[a fellebbezők] számviteli beszámolói alapján a Bizottság átváltotta török lírára egyrészt az amerikai dollárban szolgáltatott adatokat, vagyis a belföldi értékesítéseket, az exportértékesítéseket, az eurón keresztül az eladások és az előállítási költségek kiigazításait, másrészt pedig a [fellebbezők] által euróban kiszámlázott exportértékesítéseket”. Ezt követően a Törvényszék a megtámadott ítélet 46. pontjában emlékeztetett arra, hogy a Bizottság a vitatott rendelet (127) preambulumbekezdésében igazolta „ezeket az átváltásokat”. Márpedig e preambulumbekezdésben a Bizottság lényegében azt emelte ki, hogy először is arra a megállapításra jutott, hogy a fellebbezők amerikai dollárban, euróban és török lírában hajtottak végre ügyleteket, ezért pedig a pénznemek átváltásaira volt szükség ahhoz, hogy az értékeket olyan pénznemben fejezzék ki, amely lehetővé teszi az összehasonlítást. Másodszor, a Bizottság megemlítette, hogy nem vitatta azt a tényt, hogy a fellebbezők maguk is átváltották az összes értéket amerikai dollárra, mivel ez a pénznem a könyvelésük pénzneme. Mindazonáltal ezen intézmény helyénvalónak ítélte, hogy a rendes érték és az exportár összehasonlításához az érintett ország pénznemét, vagyis a török lírát használja.

23 A megtámadott ítélet 47. pontjában a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy az ilyen tisztességes összehasonlítás elvégzéséhez a pénznemek átváltására van szükség, mivel – amint azt a fellebbezők is elismerték – az Unióba irányuló exportértékesítéseiket euróban és amerikai dollárban teljesítették, miközben az Ersem egyik számláján kívül az összes belföldi értékesítés számláját török lírában állították ki, az amerikai dollárt pedig csak kiegészítő pénznemként tüntették fel. Ezenkívül a számla kiegyenlítését követően a fizetést e pénznemek egyikében vagy másikában denominálták.

24 Ezáltal a Törvényszék nem sértette meg az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontját. E rendelkezés ugyanis nem kötelezte a Bizottságot arra, hogy azt a pénznemet vegye figyelembe, amellyel kapcsolatban a fellebbezők kijelentették, hogy azt használják a számviteli műveleteikhez. Amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 48. pontjában helyesen megállapította, amennyiben az ilyen átváltás szükségesnek bizonyul, az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontja nem írja elő ezen intézménnyel szemben, hogy az exportértékesítés pénznemét az exportáló gyártó által kért pénznemre váltsa át. Így az a tény, hogy maguk a fellebbezők elvégezték a pénznemek számviteli célból történő átváltását, nem elegendő annak bizonyításához, hogy a Bizottság megsértette e rendelkezést, amikor az említett rendelkezés alapján olyan átváltást alkalmazott, amely más pénznemre történt, mint amelyet a fellebbezők alapul vettek.

25 E megfontolásokból kitűnik, hogy a fellebbezők állításával ellentétben a Törvényszék konkrétan, nem pedig általánosságban vizsgálta meg, hogy a Bizottság által elvégzett „második átváltás”, vagyis a török lírára történő átváltás a jelen ügyben szükséges volt-e. Azt is konkrétan vizsgálta meg, hogy a Bizottság által benyújtott bizonyítékok megfelelnek-e a Törvényszék által többek között a megtámadott ítélet 40., 42. és 43. pontjában kifejtett kritériumoknak.

26 Ezáltal a Törvényszék eleget tett indokolási kötelezettségének, és nem sértette meg az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontját.

27 Következésképpen az első jogalapot mint megalapozatlant kell elutasítani.

A második jogalapról

A felek érvei

28 A második jogalap a megtámadott ítélet 63., 66., 67. és 70. pontja ellen irányul. E jogalap azon kötelezettség megsértésén alapul, hogy az alaprendelet rendelkezéseinek értelmezése során figyelembe kell venni a WTO-megállapodásokat.

29 A fellebbezők szerint többek között a 2022. január 20-i Bizottság kontra Hubei Xinyegang Special Tube ítélet (C-891/19 P, EU:C:2022:38) 31. pontjából kitűnik, hogy az Unió által kötött nemzetközi megállapodások elsőbbsége megköveteli, hogy a másodlagos uniós jogszabályokat a lehető legnagyobb mértékben e megállapodásokkal összhangban értelmezzék. Mindazonáltal a megtámadott ítélet 63. pontjában a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a dömpingellenes megállapodás 2.2.1.1. cikke „nem befolyásolja az alaprendelet 2. cikke (5) bekezdésének első albekezdése vonatkozásában kialakítandó értelmezést”.

30 A Törvényszék azáltal, hogy ily módon indokolatlanul megtagadta, hogy az alaprendelet 2. cikke (5) bekezdése első albekezdésének értelmezése céljából figyelembe vegye a dömpingellenes megállapodás 2.2.1.1. cikkét – ahogyan azt a WTO vizsgálóbizottságai és fellebbezési testülete értelmezte –, figyelmen kívül hagyta a vizsgálatot végző hatóságok azon lehetőségének korlátait, hogy ne hivatkozzanak valamely exportáló gyártó számviteli dokumentumaira. Így a Bizottságnak a jelen ügyben igazolnia kellett volna valamilyen „nyomós ok” fennállását ahhoz, hogy ne hivatkozzon a fellebbezők számviteli dokumentumaira, ilyen igazolással azonban nem szolgált.

31 Ezenkívül az alaprendelet 2. cikkének (5) bekezdésében a „nyilvántartott adatok alapján” kifejezés használata nem jelenti azt, hogy a számviteli dokumentumokat a vizsgálatot végző hatóság szabadon kiigazíthatná vagy kezelhetné. Kétségtelen, hogy e rendelet 2. cikke (5) bekezdése harmadik albekezdésének második mondatából kitűnik, hogy e hatóság jogosult bizonyos költségkiigazításokat végezni annak érdekében, hogy pontosabb számítást érjen el, továbbá hogy valódi kapcsolatot biztosítson a nyilvántartásokban megjelenő költségek, valamint a szóban forgó konkrét termék előállításához és értékesítéséhez kapcsolódó költségek között. A fellebbezők szerint azonban ez a kérdés nem merült fel a Törvényszék előtt, mivel a Bizottság elfogadta a fellebbezők által alkalmazott költségmegosztást.

32 Következésképpen a Törvényszék nem vette figyelembe a WTO vizsgálóbizottságainak és fellebbezési testületének döntéshozatali gyakorlatát, amikor a megtámadott ítélet 66. pontjában úgy határozott, hogy „a Bizottság nem köteles bármiféle ellenőrzés nélkül hagyatkozni az érintett fél által a vizsgálat során benyújtott számviteli dokumentumokra, és nem köteles azokat változatlan formában felhasználni”.

33 A Bizottság e jogalap elutasítását kéri, mivel az a megtámadott ítélet 63. pontjának téves értelmezésén alapul. Ezenkívül e jogalap, amennyiben ezen ítélet 67. és 70. pontja ellen irányul, hatástalan. Mindenesetre e jogalap megalapozatlan.

A Bíróság álláspontja

34 Meg kell állapítani, hogy a második jogalap a megtámadott ítélet 63. pontjának téves értelmezésén alapul, amelyben a Törvényszék megállapította, hogy „[a] dömpingellenes megállapodás 2.2.1.1. cikke, amelyre a [fellebbezők] hivatkoznak, szinte azonos megfogalmazást tartalmaz, így tehát nem befolyásolja az alaprendelet 2. cikke (5) bekezdésének első albekezdése vonatkozásában kialakítandó értelmezést”.

35 A fellebbezők állításával ellentétben ugyanis e megfontolásból kitűnik, hogy a Törvényszék nem tagadta meg sem a dömpingellenes megállapodás 2.2.1.1. cikkének, sem pedig a WTO vizsgálóbizottságai vagy fellebbezési testülete releváns határozatainak figyelembevételét, hanem éppen ellenkezőleg, tekintettel volt e rendelkezés megfogalmazására, továbbá rámutatott, hogy az „szinte azonos” az alaprendelet 2. cikke (5) bekezdésének szövegével. Ezáltal a Törvényszék nem azt mondta ki, hogy e megállapodás 2.2.1.1. cikke önmagában nem releváns, hanem azt, hogy e rendelkezés szövege az alaprendelet 2. cikke (5) bekezdésének értelmezése szempontjából nem rejt magában semmilyen további valószínűsítő körülményt, tekintettel e két rendelkezés szinte azonos megfogalmazására.

36 Ezenkívül nem kifogásolható a Törvényszékkel szemben, hogy ne vette volna figyelembe a WTO által a dömpingellenes megállapodás 2.2.1.1. cikkének értelmezése vonatkozásában hozott, az első fokon benyújtott keresetlevélben hivatkozott releváns határozatokat. A megtámadott ítéletből ugyanis kitűnik, hogy a Törvényszék, anélkül hogy megkérdőjelezte volna a WTO vizsgálóbizottságának a megtámadott ítélet 69. pontjában említett azon határozatát, amely szerint a Bizottság csak akkor tagadhatja meg az érintett gyártó számviteli nyilvántartásainak figyelembevételét, ha „nyomós ok” fennállását tudja igazolni, az említett ítélet 70. pontjában – hivatkozva arra, amit már az ítélet 67. pontjában is jelzett – megállapította, hogy a Bizottság nem hagyta figyelmen kívül a fellebbezők számviteli nyilvántartásait. Ezen intézménynek tehát kiváltképp nem kellett igazolnia ilyen „nyomós ok” fennállását.

37 Következésképpen a megtámadott ítéletből nem tűnik ki, hogy a Törvényszék úgy értelmezte volna az alaprendelet 2. cikkének (5) bekezdését, hogy a Bizottság anélkül térhet el az exportáló gyártó számviteli dokumentumaitól, hogy „nyomós okról” kellene bizonyítékkal szolgálnia, sem pedig az, hogy a Bizottság a jelen ügyben ne vette volna figyelembe ezeket a dokumentumokat.

38 A második jogalapot, amely tehát a megtámadott ítélet téves értelmezésén alapul, mint megalapozatlant el kell utasítani.

A harmadik jogalapról

A felek érvei

39 Harmadik jogalapjukban a fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék megsértette az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontját, amikor a megtámadott ítélet 72. pontjában megállapította, hogy e rendelet 2. cikkének (5) bekezdése nem ír elő semmilyen kötelezettséget egy adott átváltási árfolyam alkalmazására.

40 A fellebbezők lényegében azt állítják, hogy a Törvényszék az alaprendelet 2. cikke (5) bekezdésének értelmezése során tévesen állapította meg, hogy nem áll fenn semmilyen kötelezettség az előállítási költségek átváltása során alkalmazandó átváltási árfolyamot illetően, holott egyrészt e rendelet 2. cikke (10) bekezdése j) pontjának első mondata előírja az ügylet napján érvényes átváltási árfolyam alkalmazását, másrészt pedig a Törvényszék már kimondta, hogy e rendelkezés alkalmazandó az előállítási költségek átváltására.

41 A Bizottság azt állítja, hogy a harmadik jogalapot mint elfogadhatatlant el kell utasítani, egyrészt azon az alapon, hogy a fellebbezők nem fejtik ki kellő pontossággal azt az érvet, amelyet az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontjára kívánnak alapítani, másrészt pedig azáltal, hogy először a Bíróság előtt hivatkoznak ez utóbbi rendelkezésre a Törvényszék előtt felhozott azon érvük alátámasztása érdekében, amely szerint a havi átváltási árfolyamok alkalmazása sérti az alaprendelet 2. cikkének (5) bekezdését, új jogalapot hoznak fel, és megváltoztatják a Törvényszék előtti jogvita tárgyát.

42 Ezenkívül a Bizottság azt állítja, hogy e jogalap hatástalan, tekintettel a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 67. pontjában szereplő döntésére, amelyet a fellebbezők nem vitatnak. Mindenesetre az említett jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A Bíróság álláspontja

43 Az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdésének második albekezdéséből, az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58. cikkének első bekezdéséből, valamint a Bíróság eljárási szabályzata 168. cikke (1) bekezdésének d) pontjából és 169. cikkének (2) bekezdéséből az következik, hogy a fellebbezésben pontosan meg kell jelölni a hatályon kívül helyezni kért ítélet kifogásolt pontjait, valamint az e kérelmet konkrétan alátámasztó jogi érveket, ellenkező esetben a fellebbezés vagy az érintett jogalap elfogadhatatlannak minősül (2025. december 18-i Hamoudi kontra Frontex ítélet, C-136/24 P, EU:C:2025:977, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

44 Ezenkívül az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a fellebbezési eljárás keretében a Bíróság hatásköre az első fokon megvitatott jogalapokra és érvekre vonatkozó jogi döntés értékelésére korlátozódik. Ezért nem engedhető meg, hogy valamely fél először a Bíróság előtt hozzon fel olyan jogalapot, amelyet nem terjesztett a Törvényszék elé, mivel ez azt jelentené, hogy a Törvényszék által eldöntött jogvitán túlterjedő jogvitával fordulhatna a fellebbezési eljárásban korlátozott jogkörrel rendelkező Bírósághoz. Mindemellett a fellebbező jogosult olyan fellebbezést előterjeszteni, amelyben olyan jogalapokra és érvekre hivatkozik a Bíróság előtt, amelyek magából a megtámadott ítéletből erednek, és arra irányulnak, hogy vitassák annak jogi megalapozottságát (2021. október 6-i Sigma Alimentos Exterior kontra Bizottság ítélet, C-50/19 P, EU:C:2021:792, 38–39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

45 A jelen ügyben a harmadik jogalap elfogadhatóságát illetően meg kell állapítani egyrészt, hogy e jogalap egyértelműen pontosítja az állítólagos hibát, tehát a Bizottság állításával ellentétben nem pontatlan. A fellebbezők ugyanis megjelölték a megtámadott ítélet vitatott pontját, vagyis annak 72. pontját, ugyanakkor kifejtették, hogy a Törvényszék által álláspontjuk szerint elkövetett hiba abban áll, hogy úgy ítélte meg, hogy az alaprendelet 2. cikkének (5) bekezdése nem ír elő semmilyen kötelezettséget egy adott átváltási árfolyam alkalmazására, miközben a megtámadott ítélet 40. pontjában a Törvényszék kimondta, hogy e rendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontja alkalmazandó az előállítási költségek átváltására, amely magában foglalja az eladás napján érvényes átváltási árfolyam alkalmazásának kötelezettségét.

46 Másrészt, a Törvényszékhez benyújtott keresetlevelükben a fellebbezők azt állították, hogy az alaprendelet 2. cikke (5) bekezdésének megsértéséhez vezetett az, hogy havi átváltási árfolyamot alkalmaztak azon napi árfolyam helyett, amelyet e rendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontja említ, és amelyet a fellebbezők a könyvelésük vezetése során alapul vettek. Következésképpen, amennyiben a harmadik jogalapban a fellebbezők lényegében azt kifogásolják, hogy a Törvényszék elutasította ezt az érvet, amelyet a fellebbezők felhoztak a Törvényszék előtt, e jogalap nem tekinthető úgy, mint amely megváltoztatja a Törvényszék előtti jogvita tárgyát.

47 A fenti megfontolásokból következik, hogy a harmadik jogalap elfogadható.

48 Ezenkívül a Bizottság állításával ellentétben a megtámadott ítélet 67. pontja nem elegendő a Törvényszék azon döntésének igazolásához, amely szerint a Bizottság megtehette, hogy a fellebbezők előállítási költségeinek ellenőrzése keretében havi átváltási árfolyamot alkalmazzon az általa végzett átváltásokra.

49 E harmadik jogalap megalapozottságát illetően emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet 2. cikkének (3) bekezdése alapján a hasonló termék rendes értéke különleges helyzetekben kiszámítható a származási országban felmerülő előállítási költség alapján, hozzászámítva ahhoz egy észszerű összeget az értékesítési költségek, az adminisztratív kiadások és az egyéb általános költségek címén, valamint egy észszerű haszonkulcsot.

50 Ezenkívül az alaprendelet 2. cikkének (5) bekezdése pontosítja többek között, hogy a költségek kiszámítása rendszerint a vizsgálat alatt álló fél által nyilvántartott adatok alapján történik, feltéve hogy azok összhangban vannak az adott ország általánosan elfogadott számviteli elveivel, és bizonyítást nyer, hogy a nyilvántartott adatok elfogadhatóan tükrözik az érintett termék előállításával és eladásával összefüggő költségeket. Ellenkező esetben ezeket a költségeket az ugyanabban az országban működő más gyártók vagy exportőrök költségeit alapul véve, vagy ha ilyen információ nem áll rendelkezésre vagy nem használható, más megfelelő adatok alapján kell kiigazítani vagy megállapítani.

51 Ez utóbbi rendelkezés azonban nem tartalmaz semmilyen utalást e figyelembe veendő költségek adott pénznemben kifejezett összegének átváltására, még kevésbé pedig azon átváltási árfolyam típusára, amelyet ezen átváltás során alkalmazni kell.

52 Következésképpen a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy az alaprendelet 2. cikkének (5) bekezdése nem ír elő semmilyen kötelezettséget egy adott típusú árfolyam alkalmazására vonatkozóan.

53 E megállapítást nem kérdőjelezi meg az a tény, hogy az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontja előírja, hogy az exportár és a rendes érték között tisztességes összehasonlítást kell végezni, továbbá hogy az ilyen összehasonlítás szükségessé teheti a pénznemek átváltását, amelynek során főszabály szerint az eladás napján érvényes átváltási árfolyamot kell alkalmazni, kivéve ha a szóban forgó exporteladáshoz közvetlenül határidős piaci valutaeladás kapcsolódik, amely esetben a határidős piaci eladás árfolyamát kell használni.

54 Ez utóbbi rendelkezés szövegéből ugyanis egyértelműen kitűnik, hogy az abban szereplő „az eladás napján érvényes árfolyam” kifejezés az eladási árra utal, nem pedig azokra a költségekre, amelyeket a rendes érték kiszámítása során figyelembe kell venni.

55 Ez az értelmezés összeegyeztethető a dömpingellenes megállapodás 2.4.1. cikkének – amely megfelel az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése j) pontjának – azon értelmezésével, amely a WTO vizsgálóbizottsága által az „Egyesült Államok – A Koreából származó rozsdamentes hengerelt acéllemezekre, valamint rozsdamentes acéllemezekre és szalagokra vonatkozó dömpingellenes intézkedések” (Egyesült Államok – Rozsdamentes acél) ügyben 2000. december 22-én készített, a fellebbezők által hivatkozott jelentésből (WT/DS 179/R) következik, és amely többek között arra a kérdésre vonatkozott, hogy az áraknak a tisztességes összehasonlítás érdekében történő átváltására e 2.4.1. cikk megsértésével került-e sor.

56 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a dömpingellenes megállapodás 2.4.1. cikkének e jelentés 6.9–6.41. pontjában szereplő ezen értelmezése kizárólag a dömpingellenes megállapodás 2.4.1. cikke első mondatának első részében foglalt szabályra vonatkozik, amely szerint a pénznemek átváltására csak akkor kerülhet sor, ha az a tisztességes összehasonlításhoz szükséges. Ezzel szemben az említett jelentés egyáltalán nem foglalkozik az ezen első mondatban foglalt azon egyéb rendelkezéseknek az előállítási költségekre történő alkalmazásával, amelyek a pénznemek tisztességes összehasonlítás céljából történő átváltása során alkalmazandó átváltási árfolyam meghatározására vonatkoznak.

57 A fenti megfontolásokból következik, hogy a harmadik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A negyedik jogalapról

A felek érvei

58 Negyedik jogalapjukban a fellebbezők vitatják, hogy a megtámadott ítélet 73. pontjában a Törvényszék megalapozottan állapíthatta volna meg először is azt, hogy a fellebbezők kérték és kedvezően fogadták, hogy a Bizottság mind az eladások, mind pedig a költségek tekintetében havi átváltási árfolyamot alkalmazzon, másodszor pedig azt, hogy maguk a fellebbezők nyújtották be ezen intézménynek a belföldi piacon történő, amerikai dollárban denominált és havi átváltási árfolyamok alkalmazásával török lírára átszámított értékesítések listáját. Ezzel a döntéssel a Törvényszék elferdítette az elé terjesztett bizonyítékokat.

59 E tekintetben a fellebbezők lényegében azt állítják, hogy miután az ideiglenes szakaszban vitatták a pénznemek Bizottság általi átváltását, az előállítási és értékesítési költségek átváltása érdekében az átváltásiárfolyam-típusok következetes alkalmazását kérték. Miután a Bizottság a végleges tájékoztatás szakaszában módosította az alkalmazott átváltási árfolyamokat, a fellebbezők valóban kedvezően fogadták az azonos átváltásiárfolyam-típus, vagyis a havi átváltási árfolyam

koherens alkalmazását, ugyanakkor kizárólag annyiban, amennyiben ez megszüntette a korábbi módszer legsúlyosabb torzító hatásait a dömpingkülönbözet kiszámítását illetően, lényegében pedig megjegyezve, hogy a török lírában kifejezett, a Bizottság által alapul vett költségek nem tükrözik az Erdemir és az Isdemir előállítási költségeit, amelyek a számviteli dokumentumaikban szerepeltek.

60 A fellebbezők szerint a végleges tájékoztatást követően általuk benyújtott észrevételekből kitűnik, hogy nem kérték havi árfolyam alkalmazását, hanem csupán azért fogadták „kedvezően” az ilyen típusú árfolyam felhasználását, mert ez összhangban volt a Bizottság által alkalmazott korábbi módszerrel, ezt követően pedig fenntartották azon érvüket, amely szerint sérti az alaprendelet 2. cikkének (5) bekezdését az, ha napi árfolyam helyett havi átváltási árfolyam kerül alkalmazásra. A Törvényszék tehát elferdítette az ügy irataiban szereplő bizonyítékokat.

61 Ugyanígy a bizonyítékok elferdítésének minősül a megtámadott ítélet 73. pontjában tett azon megállapítás is, amely szerint a fellebbezők a belföldi piacon teljesített eladások olyan adatainak listáját nyújtották be, amelyeket havi átváltási árfolyam segítségével számítottak át, valamint annak sugalmazása is, hogy a fellebbezők ezáltal „hozzájárultak”, hogy havi átváltási árfolyam kerüljön alkalmazásra. E listát ugyanis kizárólag a Bizottság által a távoli adategyeztetés során megfogalmazott kifejezett kérés alapján nyújtották be, annak elkerülése érdekében, hogy a Bizottság az alaprendelet 18. cikke alapján úgy döntsön, hogy ténymegállapításait a rendelkezésre álló tények alapján teszi meg azzal az indokkal, hogy a kért információkat nem közölték.

62 A Bizottság úgy véli, hogy a negyedik jogalapot mint hatástalant, vagy mindenesetre mint megalapozatlant el kell utasítani.

A Bíróság álláspontja

63 Emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a bizonyítékok elferdítése többek között akkor áll fenn, ha a Törvényszék nyilvánvalóan túllépte e bizonyítékok észszerű értékelésének korlátait. Az elferdítésnek nyilvánvalóan ki kell tűnnie az ügy irataiból, anélkül hogy szükséges lenne a tényállás és a bizonyítékok újbóli értékelése. E tekintetben nem elegendő azt bemutatni, hogy valamely dokumentum másként is értelmezhető, mint ahogyan azt a Törvényszék értelmezte (lásd ebben az értelemben: 2023. február 16-i Bizottság kontra Olaszország és Spanyolország ítélet, C-635/20 P, EU:C:2023:98, 127. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

64 A jelen ügyben a Törvényszék a megtámadott ítélet 73. pontjában megállapította, hogy „a vizsgálat során a [fellebbezők] kifejezetten kérték a Bizottságtól, hogy havi átváltási árfolyam felhasználásával azonos megközelítést alkalmazzon az eladások és a költségek átváltási árfolyama tekintetében. Ezt követően, a közigazgatási eljárás során a [fellebbezők] kedvezően fogadták a Bizottság azon megközelítését, hogy havi árfolyam alkalmazásával egymáshoz igazítja az átváltási árfolyamokat. Ráadásul a belföldi értékesítések »ügyletről ügyletre« összeállított, a [fellebbezők] által a Bizottsághoz benyújtott listáján a fellebbezők maguk is egy átlagos havi átváltási árfolyamot tüntettek fel [az amerikai dollárról török lírára] történő átváltás céljából”.

65 Márpedig meg kell állapítani, hogy a fellebbezők nem bizonyították, hogy az ügy irataiban szereplő bizonyítékokból nyilvánvalóan kitűnne, hogy havi átváltási árfolyam helyett ők napi átváltási árfolyam alkalmazását követelték volna.

66 Jóllehet ugyanis a végleges tájékoztatásra vonatkozó észrevételeikből kitűnik, hogy a fellebbezők úgy vélték, hogy a Bizottság által alapul vett előállítási költségek nem tükrözték az Erdemir és az Isdemir esetében felmerülő, a számviteli dokumentumaikban szereplő előállítási költségeket, ezen észrevételekből nem következik kifejezetten, hogy ezen állítólagos eltérés oka a napi szinten történő átváltás elmaradásából eredt volna.

67 Ezenkívül a megtámadott ítélet 73. pontjának utolsó mondatában a Törvényszék megállapította, hogy a fellebbezők a belföldi értékesítésekre vonatkozó olyan adatok listáját nyújtották be, amelyeket havi átváltási árfolyam alapján számítottak át, amit a fellebbezők a fellebbezésük keretében nem vitattak.

68 Következésképpen nem állapítható meg, hogy a megtámadott ítélet 73. pontjában a Törvényszék túllépte volna ezen észrevételek észszerű értékelésének korlátait, vagy elferdítette volna az elé terjesztett bizonyítékokat.

69 A negyedik jogalapot tehát – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

Az ötödik jogalapról

A felek érvei

70 Ötödik jogalapjukban a fellebbezők a megtámadott ítélet 74. pontját sérelmezik, és azt kifogásolják, hogy a Törvényszék túlzott bizonyítási terhet rótt rájuk azáltal, hogy a török lírában kifejezett előállítási költségekre vonatkozó újabb információk szolgáltatását követelte meg.

71 Hivatkozva a Törvényszék 2024. február 21-i Sinopec Chongqing SVW Chemical és társai kontra Bizottság ítéletére (T-762/20, EU:T:2024:113, 129. pont), amely szerint különösen a megfelelő ügyintézés elve alapján az uniós intézmények feladata, hogy jelezzék a kiigazítást kérő félnek az e célból szükséges információkat, és ne rójanak rá észszerűtlen bizonyítási terhet, a fellebbezők azt állítják, hogy tekintettel arra, hogy a végleges tájékoztatás szakaszában csupán tíznapos határidő állt rendelkezésükre észrevételeik megtételére, szinte lehetetlen lett volna számukra, hogy napi átváltási árfolyam alapján török lírára átszámított újabb előállítási költséget adjanak meg. Mindenesetre a Törvényszék a megtámadott ítélet 114. pontjában jelezte, hogy az ellenőrzés (vagy a távoli adategyeztetés) befejezését követően benyújtott újabb listát nem lehetett volna figyelembe venni, így az ilyen lista benyújtásához fűződő érdek nem tűnik ki egyértelműen.

72 A Bizottság úgy véli, hogy az ötödik jogalapot mint elfogadhatatlant el kell utasítani, mivel a fellebbezők lényegében a tények Törvényszék általi értékelését kérdőjelezik meg. A Törvényszék ugyanis önálló mérlegelési jogköre keretében úgy ítélte meg, hogy a fellebbezőknek elegendő idejük volt arra, hogy közöljék az értékesítési és előállítási költségekre vonatkozó adatok török lírára történő, saját maguk által végzett átváltásait, e célból saját átváltásiárfolyam-típusukat alkalmazva. A fellebbezők e tekintetben nem hivatkoztak a tények elferdítésére. Ezenkívül a megfelelő ügyintézés elvének a túlzott bizonyítási teher előírásával történő megsértésére alapított érvre nem hivatkoztak a Törvényszék előtt, tehát az nem releváns. Mindenesetre a fellebbezők állításával ellentétben több mint tíz nap állt rendelkezésükre a fent említett adatok szolgáltatására, amit nem vitatnak. Következésképpen e jogalapot el kell utasítani.

A Bíróság álláspontja

73 Emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a Bíróság nem rendelkezik hatáskörrel sem a tényállás megállapítására, sem – főszabály szerint – a Törvényszék által az e tényállás alátámasztására elfogadott bizonyítékok megvizsgálására. Amennyiben ugyanis e bizonyítékok megszerzése szabályszerűen történt, továbbá az általános jogelveket, valamint a bizonyítási teherre és a bizonyításfelvételre vonatkozó eljárási szabályokat tiszteletben tartották, kizárólag a Törvényszék feladata annak mérlegelése, hogy a hozzá benyújtott bizonyítékoknak milyen bizonyító erőt kell tulajdonítani. E mérlegelés tehát – eltekintve e bizonyítékok elferdítésétől – nem minősül a Bíróság felülvizsgálati jogkörébe tartozó jogkérdésnek. A bizonyításra vonatkozóan alkalmazandó szabályok állítólagos megsértése azonban olyan jogkérdésnek minősül, amely elfogadható a fellebbezés szakaszában (2017. január 26-i Maxcom kontra City Cycle Industries ítélet, C-248/15 P, C-254/15 P és C-260/15 P, EU:C:2017:62, 52. és 53. pont).

74 A megtámadott ítélet 74. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy „[a] Bizottsággal folytatott üzenetváltás után, különösen pedig azt követően, hogy a Bizottság jelezte azon szándékát, hogy török lírára kívánja átváltani a fellebbezők által az értékesítésekre és az előállítási költségekre vonatkozóan bejelentett adatokat, a fellebbezőknek lehetőségük volt arra, hogy közöljék az említett számadatok török lírára történő, saját maguk által végzett átváltásait, adott esetben napi átváltási árfolyam alkalmazásával, amit nem tettek meg”.

75 Ezáltal a Törvényszék – a fellebbezők állításával ellentétben – nem rótt a fellebbezőkre semmiféle bizonyítási terhet, amikor úgy ítélte meg, hogy a fellebbezők feladata lett volna, hogy a Bizottság rendelkezésére bocsássák az értékesítésekre és az előállítási költségekre vonatkozó számadatok török lírára történő, saját maguk által végzett átváltásait, hanem a tények önálló értékelése alapján – amely tények elferdítésére a fellebbezők nem hivatkoznak – kizárólag azt állapította meg, hogy tekintettel arra az időpontra, amikor a fellebbezőket tájékoztatták a Bizottság azon szándékáról, hogy ezeket az adatokat saját maga fogja török lírára átváltani, megvolt a lehetőségük és a szükséges idejük ahhoz, hogy e tekintetben közöljék saját számadataikat, amit azonban nem tettek meg. A Törvényszék így annak megállapítására szorítkozott, hogy a fellebbezők elmulasztották közölni a Bizottsággal a fent említett adatokra vonatkozóan saját maguk által végzett átváltásokat; mindezt a Törvényszék a megtámadott ítélet 73. pontjában kifejtett indokolást megerősítő olyan körülményként emelte ki, amely alátámasztja az ítélet 75. pontjában levont azon következtetést, amely szerint a Bizottság jogosult volt a havi átlagos kamatlábat alkalmazni az említett átváltások során, ezáltal pedig nem sértette meg az alaprendelet 2. cikkének (5) bekezdését.

76 Mivel az ötödik jogalap a megtámadott ítélet téves értelmezésén alapul, azt mint megalapozatlant el kell utasítani.

A hatodik jogalapról

A felek érvei

77 Hatodik jogalapjukban, amely a megtámadott ítélet 85–87. és 91–94. pontját kifogásolja, a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék megsértette az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontját, amikor a fedezeti szerződés hatálya alá tartozó devizákból indult ki, ahelyett hogy arra az időpontra lett volna tekintettel, amely e szerződésben meghatározza az átváltási árfolyamot.

78 A fellebbezők szerint e rendelkezés az átváltási árfolyamot meghatározó időpontra helyezi a hangsúlyt, függetlenül azon pénznemektől, amelyek vonatkozásában a fedezeti szerződés rögzíti az átváltási árfolyamot. Ez kitűnik az említett rendelkezés valamennyi mondatában szereplő, az „eladás napjára” való hivatkozásból. Ráadásul a fedezeti szerződés hatálya alá tartozó devizák helyett az ezen időpontra való hivatkozás pénzügyi szempontból is logikus, tekintettel arra, hogy a különböző devizák közötti átváltási árfolyamok egymással összekapcsolódnak.

79 Így a fellebbezők úgy vélik, hogy ha azt az álláspontot kellene alapul venni, amely szerint a fedezeti ügyletek kizárólag akkor vehetők figyelembe, ha az ügylet a számla szerinti devizára és a Bizottság által használt átváltási devizára vonatkozik, a Bizottság számára túl könnyű lenne megkerülni az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése j) pontjának első mondatában előírt kötelezettséget. A Bizottság ugyanis átválthatná az ügyleteket euróra vagy más devizákra annak érdekében, hogy ne kelljen figyelembe vennie az euró és a török líra közötti fedezeti ügyleteket. Márpedig e rendelkezés értelmezése nem teheti lehetővé a Bizottság számára, hogy megfossza azt hatékony érvényesülésétől.

80 A Bizottság úgy véli, hogy a hatodik jogalapot mint hatástalant el kell utasítani, mivel a fellebbezők nem vitatják a megtámadott ítélet 82. pontját. E jogalap mindazonáltal megalapozatlan.

A Bíróság álláspontja

81 Először is, a Bizottság tévesen állítja, hogy a hatodik jogalap hatástalan azon az alapon, hogy a fellebbezők nem vitatták a megtámadott ítélet 82. pontját. E pont ugyanis csupán annyit tesz, hogy ismerteti a vitatott rendelet (98) preambulumbekezdésének tartalmát, anélkül hogy a Törvényszék belebocsátkozna e preambulumbekezdés megalapozottságának értékelésébe, így az említett pont vitatásának hiánya nem elegendő ahhoz, hogy e jogalapot hatástalanná tegye.

82 Másodszor, e jogalap megalapozottságát illetően ki kell emelni, hogy a megtámadott ítélet 85–87. és 91–94. pontjában a Törvényszék helybenhagyta a Bizottság által a vitatott rendeletben követett azon megközelítést, amely szerint a fellebbezők által kötött fedezeti szerződések nem relevánsak a pénznemek közötti azon átváltások szempontjából, amelyeket ezen intézmény annak érdekében végez, hogy az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdése alapján tisztességes összehasonlítást biztosítson az exportár és a rendes érték között.

83 Közelebbről, a Törvényszék a megtámadott ítélet 85. pontjában kiemelte, hogy az amerikai dollárban kiszámlázott ügyletekre nem terjedt ki fedezet, hanem az kizárólag az euróban kiszámlázott ügyletekre terjedt ki, továbbá hogy a fellebbezők által euróban teljesített exportértékesítéseket a Bizottságnak az ezen exportékesítések és a belföldi eladások közötti tisztességes összehasonlítás biztosítása érdekében át kellett váltania török lírára, amely műveletet ezen intézmény közvetlenül, az amerikai dollárra történő köztes átváltás nélkül hajtotta végre, ellentétben azzal, amit a fellebbezők állítanak. Ezenkívül a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy mivel a szóban forgó fedezeti szerződések az euró és az amerikai dollár közötti átváltási árfolyamban történő megállapodás révén amerikai dollárban való fedezetet írtak elő, ez az átváltás idegen volt a Bizottság által végzett átváltási művelettől, vagyis az euróról török lírára történő átváltástól. A Törvényszék ennélfogva elutasította a fellebbezők azon érvét, amely szerint a Bizottság köteles lett volna a fedezeti szerződésekben előírt átváltási árfolyamot alkalmazni.

84 A fellebbezők úgy vélik, hogy ez az értékelés az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése j) pontjának téves értelmezésén alapul, amennyiben a fedezeti szerződés hatálya alá tartozó devizákból indul ki – ahelyett, hogy arra az időpontra lenne tekintettel, amely e szerződésben meghatározza az átváltási árfolyamot, és amelyre pedig e rendelkezés is vonatkozik –, továbbá sérti e rendelkezés hatékony érvényesülését.

85 E tekintetben mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontja szerint az exportár és a rendes érték között tisztességes összehasonlítást kell végezni. Ezt az összehasonlítást ugyanazon a kereskedelmi szinten, az egymáshoz képest – amennyire csak lehetséges – azonos időben történt eladások vonatkozásában és az árak összehasonlíthatóságát befolyásoló egyéb különbségek figyelembevételével kell elvégezni. Ha az így megállapított rendes érték és az exportár összehasonlítása ezen az alapon nem lehetséges, az árakat és az árak összehasonlíthatóságát állítólag és kimutatottan befolyásoló különbségeket, megfelelő kiigazítások formájában, kérésre minden egyes esetben figyelembe kell venni.

86 Azon tényezők között, amelyek alapján kiigazítások végezhetők, e 2. cikk (10) bekezdésének j) pontjában szerepel a pénznemek átváltása. E rendelkezés kimondja, hogy ha az árak összehasonlításához ilyen átváltásra van szükség, ezt az átváltást az eladás napján érvényes árfolyam szerint kell végezni, kivéve, ha a szóban forgó exporteladáshoz közvetlenül határidős piaci valutaeladás kapcsolódik, amely esetben a határidős piaci eladás árfolyamát kell használni. Az említett rendelkezés még azt is pontosítja, hogy az eladás napja rendszerint a számla keltének a napja, de használható a szerződés, a vételi megbízás vagy a rendelés-visszaigazolás dátuma is, ha ezekkel az eladás főbb feltételeit pontosabban meg lehet állapítani. Az árfolyam-ingadozásokat figyelmen kívül kell hagyni, és az exportőröknek 60 napot kell biztosítani a vizsgálati időszak alatti tartós árfolyammozgások figyelembevételére.

87 Így, amennyiben az exportár és a rendes érték tisztességes összehasonlításához a pénznemek közötti átváltásra van szükség, az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontja pontosítja, hogy miként kell meghatározni az ezen átváltás során alkalmazandó árfolyamot. Ennek az átváltási árfolyamnak meg kell egyeznie az eladás napján érvényes átváltási árfolyammal, kivéve, ha az említett árfolyamról az exportértékesítéshez közvetlenül kapcsolódó határidős értékesítés során állapodtak meg, amelyet a rendes értékkel való összehasonlítás során figyelembe kell venni. E rendelkezés szövegéből ugyanis kitűnik, hogy ha a külföldi pénznem határidős piacon történő értékesítése közvetlenül kapcsolódik az érintett exportértékesítéshez, a határidős értékesítésre vonatkozó átváltási árfolyamot kell alkalmazni. Az említett rendelkezés egyébiránt pontosítja, hogy miként kell meghatározni az eladás napját, amennyiben azt kell figyelembe venni, és jelzi, hogy az árfolyam-ingadozásokat figyelmen kívül kell hagyni.

88 Ezt követően ki kell emelni, hogy az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontja semmilyen utalást nem tartalmaz azon pénznemre vonatkozóan, amelyre az átváltást el kell végezni, amennyiben ezen átváltásra az exportár és a rendes érték tisztességes összehasonlítása érdekében szükség van. Ebből következik, hogy amennyiben az ilyen összehasonlítás elvégzéséhez pénznemek közötti átváltásra van szükség, a Bizottság mérlegelési mozgástérrel rendelkezik annak meghatározását illetően, hogy ezeket az árakat mely pénznemre kell majd átváltani. E mérlegelési mozgástér bírósági felülvizsgálatának az eljárási szabályok betartásának, a vitatott pénznem kiválasztásához alapul vett tények tárgyi pontosságának, e tények értékelése során a nyilvánvaló hiba kizárásának vagy a hatáskörrel való visszaélés kizárásának ellenőrzésére kell

korlátozódnia (lásd ebben az értelemben: 2024. november 28-i Hengshi Egypt Fiberglass Fabrics és Jushi Egypt for Fiberglass Industry kontra Bizottság ítélet, C-269/23 P és C-272/23 P, EU:C:2024:984, 125. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

89 Végül – amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 84. pontjában helyesen felidézte – a fedezeti szerződés azt teszi lehetővé, hogy a szerződés megkötésének időpontjában rögzítsék azt az árfolyamot, amelyet olyan monetáris ügyletre kell majd alkalmazni, amelyre jövőbeli időpontban kerül sor, ezáltal pedig csökkentsék azt a pénzügyi kockázatot, amelynek a szerződő fél az árfolyamok kedvezőtlen ingadozásai folytán ki van téve.

90 A fedezeti szerződés így az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontja értelmében vett határidős értékesítésre vonatkozó átváltási árfolyamot rögzít.

91 Mindazonáltal, mivel – amint az kitűnik a jelen ítélet 87. és 88. pontjából – e rendelkezés pontosítja, hogy az exportár és a rendes érték összehasonlítása érdekében milyen módon kell meghatározni a pénznemek átváltása során alkalmazandó árfolyamot, de nem tartalmaz semmilyen utalást azon pénznem kiválasztására vonatkozóan, amelyre ezt az átváltást végre kell hajtani, a Bizottság az említett rendelkezés alapján nem kötelezhető arra, hogy ezen összehasonlítás elvégzése érdekében az e fedezeti szerződésben használt pénznemeket vegye figyelembe, következésképpen pedig arra sem, hogy az említett szerződésben rögzített átváltási árfolyamot alkalmazza csupán amiatt, hogy e szerződés közvetlenül kapcsolódik a szóban forgó exportértékesítéshez.

92 Ahhoz, hogy a Bizottság köteles legyen figyelembe venni a fedezeti szerződésben rögzített árfolyamot, nem csupán az szükséges, hogy e szerződés közvetlenül kapcsolódjon a szóban forgó exportértékesítéshez, hanem az is, hogy az említett szerződés tárgyát képező pénznem legyen egyben az a pénznem is, amelyre ezen intézmény megítélése szerint az exportár és a rendes érték tisztességes összehasonlításának lehetővé tétele érdekében át kell váltani az árakat. Azon tényből azonban, hogy valamely fedezeti szerződés közvetlenül kapcsolódik a szóban forgó exportértékesítéshez, nem következik semmilyen utalás azon kérdés tekintetében, hogy vajon az a pénznem, amelynek átváltási árfolyamát e szerződés rögzíti, egyben azt a pénznemet is jelenti-e, amelyre az exportárakat és a rendes értéket át kell váltani annak érdekében, hogy az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének első mondatával összhangban biztosított legyen a tisztességes összehasonlításuk.

93 Következésképpen a fellebbezők állításával ellentétben abból a tényből, hogy az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontja az átváltási árfolyam időpontjára helyezi a hangsúlyt – függetlenül azoktól a pénznemektől, amelyek átváltási árfolyamát a szerződés rögzíti –, nem következik, hogy amennyiben valamely exportáló gyártó fedezeti szerződést kötött, a Bizottság az exportár és a rendes érték tisztességes összehasonlításának biztosítása érdekében szükségszerűen köteles lenne az e szerződésben szereplő pénznemek alapján történő átváltásra.

94 Ezenkívül a fellebbezők tévesen állítják, hogy az a tény, hogy a fedezeti szerződést csak akkor kell figyelembe venni, ha az ügylet a Bizottság által használt számlapénznemre és átváltási pénznemre vonatkozik, azt jelentené, hogy ezen intézmény megkerülhetné az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése j) pontjának első mondatában előírt kötelezettséget. Amint az ugyanis a jelen ítélet 91. és 92. pontjában kifejtésre került, e kötelezettség kizárólag arra vonatkozik, hogy milyen módon kell meghatározni a tisztességes összehasonlítás céljából alkalmazandó átváltási árfolyamot, nem pedig arra, hogy miként kell kiválasztani az átváltandó pénznemeket.

95 Egyébiránt, ellentétben azzal, amit a fellebbezők szintén állítanak, az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése j) pontjának ezen értelmezése nem jár azzal a hatással, hogy lehetővé tegye a Bizottság számára, hogy az említett kötelezettséget teljesen megfossza a hatékony érvényesüléstől. Amennyiben ugyanis ezen intézmény úgy ítéli meg, hogy az exportértékesítési árakat az ezen eladásokhoz közvetlenül kapcsolódó fedezeti szerződés hatálya alá tartozó pénznemtől eltérő pénznemre kell átváltani, ezen intézmény e rendelet 2. cikke (10) bekezdése j) pontjának első mondata alapján főszabály szerint továbbra is köteles az eladás napján érvényes átváltási árfolyamot alkalmazni.

96 Ezen túlmenően – és ez még lényegesebb szempont –, amikor a Bizottság kiválasztja azt a pénznemet, amelyre megítélése szerint a szóban forgó árakat át kell váltani, az e rendelet 2. cikke (10) bekezdésének első mondatából eredő elvi kötelezettség értelmében köteles biztosítani, hogy e választás tisztességes összehasonlítás biztosítását tegye lehetővé az exportár és a rendes érték között. Az említett választás, amely azon mérlegelési jogkörbe tartozik, amellyel ezen intézmény az általa vizsgálandó gazdasági és politikai helyzetek összetettsége folytán rendelkezik, ugyanakkor továbbra is az uniós bíróság felülvizsgálata alá tartozik, amint az kitűnik a jelen ítélet 88. pontjából.

97 A fenti megfontolásokra tekintettel meg kell állapítani, hogy a Törvényszék nem értelmezte tévesen az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontját, amikor annak megállapítását követően, hogy a fellebbezők által kötött fedezeti szerződések az euró és az amerikai dollár közötti átváltási árfolyamot rögzítettek, úgy ítélte meg, hogy ez az árfolyam nem releváns az exportértékesítési áraknak a Bizottság által végzett, vagyis az euróról a török lírára történő átváltása szempontjából.

98 Következésképpen a hatodik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A nyolcadik jogalapról

A felek érvei

99 Nyolcadik jogalapjukban, amely a megtámadott ítélet 108–117. pontját kifogásolja, a fellebbezők azt sérelmezik, hogy a Törvényszék a Bíróság és a Törvényszék e pontokban említett ítélkezési gyakorlatából, amely az alaprendelet 18. cikkének alkalmazására vonatkozik, tévesen következtetett a vizsgálat alá vont exportáló gyártókat terhelő olyan tájékoztatási kötelezettségre, amely abban áll, hogy az eljárás kezdetétől fogva és a legjobb tudásuk szerint eljárva a Bizottság rendelkezésére bocsássanak minden, az adataik megfelelő megértéséhez szükséges információt annak érdekében, hogy ne kockáztassák a dömpingellenes eljárás megfelelő lefolytatásának akadályozását, továbbá hogy lehetővé tegyék ezen intézmény számára a szükséges ellenőrzések megfelelő időben történő elvégzését. Márpedig először is, az alaprendeletnek az együttműködés hiányára vonatkozó 18. cikkével kapcsolatos ezen ítélkezési gyakorlat nem ültethető át a jelen ügyre, mivel a fellebbezők együttműködtek a dömpingellenes eljárásban. Másodszor, a Törvényszék túl széles terjedelművé tette e tájékoztatási kötelezettséget azáltal, hogy lehetővé tette a Bizottság számára, hogy bizonyos információkat ne vegyen figyelembe, ha úgy ítéli meg, hogy azok nem egyértelműek, anélkül hogy ezen intézménynek meg kellene kísérelnie ezen információk tisztázását azon hatásköre keretében, hogy az exportáló gyártóktól kiegészítő információkat kérjen. Márpedig az alaprendelet 18. cikkének (3) bekezdése bizonyos rugalmasságot enged, hiszen akként rendelkezik, hogy azokat az információkat, amelyek „nem minden szempontból tökéletesek”, a Bizottság nem hagyhatja *ipso iure* figyelmen kívül.

Következésképpen – harmadszor –, az ilyen kötelezettségnek az exportáló gyártókkal szembeni előírása azzal a kockázattal jár, hogy semmissé teszi a Bizottság gondossági és megfelelő ügyintézésre vonatkozó kötelezettségét.

100 A Bizottság úgy véli, hogy a nyolcadik jogalapot mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

101 E tekintetben ezen intézmény először is azt állítja, hogy nyilvánvalóan elfogadhatatlanok a fellebbezők azon állításai, amelyek szerint a Törvényszék – tévesen – azt rótta fel nekik, hogy a dömpingellenes eljárás kezdetétől fogva nem szolgáltattak minden, az adataik megfelelő megértéséhez szükséges információt. Ezáltal ugyanis a fellebbezők – anélkül, hogy az ezzel kapcsolatos észrevételeik vagy az ügy iratainak bármiféle elferdítésére hivatkoznának – azt kérik, hogy a Bíróság a tények és bizonyítékok Törvényszék általi értékelését a saját értékelésével helyettesítse. Másodszor, a fellebbezők azáltal, hogy érvelésüket az alaprendelet 18. cikkének (3) bekezdésére alapozzák, új jogalapot hoznak fel, amely következésképpen a fellebbezés szakaszában elfogadhatatlan. A fellebbezők ugyanis sem azt nem állították a Törvényszék előtt, hogy a Bizottság megsértette volna e rendelkezést azáltal, hogy nem vette figyelembe azokat az információkat, amelyeket a fellebbezők az Erdemirnek az Isdemir belföldi értékesítéseiben betöltött szerepére vonatkozóan szolgáltattak, sem pedig azt, hogy ezen intézmény ne tett volna eleget a gondossági vagy a megfelelő ügyintézésre vonatkozó kötelezettségének.

102 A Bizottság azt állítja, hogy a nyolcadik jogalap mindenesetre megalapozatlan.

A Bíróság álláspontja

– *Az elfogadhatóságról*

103 Először is meg kell állapítani, hogy a jelen jogalap nem a fellebbezők által szolgáltatott tények és bizonyítékok Törvényszék általi értékelésének, sem pedig a megtámadott ítélet 110. pontjában szereplő azon megállapításnak a megkérdőjelezésére irányul, amely szerint a fellebbezők által az Isdemir belföldi értékesítéseit illetően szolgáltatott információkra tekintettel a Bizottság számára továbbra is nehéz volt annak vizsgálata, hogy az Erdemir értékesítési funkciói megfelelően tükröződtek-e az Isdemir által bejelentett értékesítési költségekben, adminisztratív kiadásokban és egyéb általános költségekben (a továbbiakban: SGA-költségek). Nyolcadik jogalapjukban ugyanis a fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék ezen ítélet 116. pontjában a saját és a Bíróság ítélkezési gyakorlata alapján túl széles tartalmat tulajdonított a dömpingellenes vizsgálat alá vont exportáló gyártókra háruló tájékoztatási kötelezettségnek.

104 Mivel tehát a jogalap tehát nem arra irányul, hogy a Bíróság újból értékelje a tényeket vagy bizonyítékokat, hanem jogkérdés vizsgálatára hívja fel a Bíróságot, a Bizottság által e tekintetben felhozott elfogadhatatlansági kifogást el kell utasítani.

105 Másodszor, ki kell emelni, hogy a jogalap újnak sem minősül azon az alapon, hogy az alaprendelet 18. cikke (3) bekezdésének megsértésén alapul, amelyre az elsőfokú eljárásban nem hivatkoztak.

106 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis a fellebbező jogosult olyan fellebbezést előterjeszteni, amelyben magából a megtámadott ítéletből eredő olyan jogalapokra hivatkozik, amelyek az ítélet jogi megalapozottságának kifogásolására irányulnak (2018. szeptember 6-i Cseh

Köztársaság kontra Bizottság ítélet, C-4/17 P, EU:C:2018:678, 24. pont; 2021. október 6-i Sigma Alimentos Exterior kontra Bizottság ítélet, C-50/19 P, EU:C:2021:792, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

107 Márpedig a jelen ügyben a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék a keresetük harmadik jogalapja első részének elutasítása érdekében az alaprendelet 18. cikkének alkalmazására vonatkozó ítélkezési gyakorlatra támaszkodott. Ez az a kontextus, amelyben e rendelet 18. cikke (3) bekezdésének olyan megsértésére hivatkoznak, amelyet nem a Bizottság, hanem a Törvényszék követett el azáltal, hogy figyelmen kívül hagyta az e rendelkezés alapján a fellebbezőkkel szemben előírt tájékoztatási kötelezettség pontos tartalmát. Nem a Bizottsággal szemben sérelmezik azt sem, hogy megsértette volna a gondossági vagy a megfelelő ügyintézésre vonatkozó kötelezettségét, hanem azt állítják, hogy a tájékoztatási kötelezettség a Törvényszék általi értelmezésében azzal a hatással járna, hogy semmissé tenné a gondossági vagy a megfelelő ügyintézésre vonatkozó kötelezettséget. Olyan jogkérdésről van tehát szó, amely a fellebbezés tárgyában eljáró Bíróság hatáskörébe tartozik.

108 Ebből következik, hogy a Bizottság által e tekintetben felhozott elfogadhatatlansági kifogást el kell utasítani.

– *Az ügy érdeméről*

109 Amint az kitűnik a jelen ítélet 103. pontjából, a fellebbezők lényegében azt kifogásolják, hogy a Törvényszék nemcsak azáltal sértette meg az alaprendelet 18. cikkét, hogy úgy ítélte meg, hogy a fellebbezők a jelen ügyben kötelesek voltak az e rendelkezésből eredő tájékoztatási kötelezettségnek eleget tenni, holott a fellebbezők együttműködtek a vizsgálatban, hanem azáltal is, hogy e kötelezettségnek a saját és a Bíróság ítélkezési gyakorlata alapján túl széles tartalmat tulajdonított abban az értelemben, hogy az lehetővé teszi a Bizottság számára, hogy megtagadja bizonyos információk figyelembevételét azzal az indokkal, hogy azok nem kellően egyértelműek. Márpedig az alaprendelet 18. cikkének (3) bekezdéséből e tekintetben bizonyos tűréshatárra kellene következtetni. Ezenkívül e tájékoztatási kötelezettség ilyen tartalmának elismerése azzal a kockázattal járna, hogy semmissé tenné a Bizottság gondossági és megfelelő ügyintézésre vonatkozó kötelezettségét, mivel a Bizottság nem lenne köteles arra, hogy a kiegészítő információk kérésére vonatkozó hatásköre keretében esetleges felvilágosításokat kérjen.

110 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet 6., 16. és 18. cikkének együttes olvasatából kitűnik, hogy amikor a Bizottság a dömping és a kár fennállását vizsgálja, elsődlegesen arra kell törekednie, hogy az érdekelt felek önkéntes együttműködésére támaszkodva releváns információkat szerezzen be. Ezenkívül az alaprendelet azon célja értelmében, hogy a megfelelő dömpingellenes vámok kivetése érdekében objektív módon kerüljön megállapításra a dömping és a kár fennállása, a Bizottság köteles kellő gondossággal megvizsgálni a rendelkezésére álló összes információt (lásd ebben az értelemben: 2022. május 12-i Bizottság kontra Hansol Paper ítélet, C-260/20 P, EU:C:2022:370, 48. és 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

111 A megtámadott ítélet 112–114. pontjában a Törvényszék emlékeztetett azokra a kötelezettségekre, amelyek a dömpingellenes vizsgálat keretében a Bizottságot, illetve az exportáló gyártókat terhelik. Közelebbről – hivatkozva az ítélkezési gyakorlat azon előzményeire, amelyek e rendelet 6. és 16. cikkének értelmezésére vagy annak a rendeletnek az értelmezésére vonatkoznak, amelynek e rendelet a helyébe lépett –, jelezte, hogy azok a felek, akik részére kérdőívet küldenek, kötelesek a Bizottság rendelkezésére bocsátani azokat az információkat,

amelyek majd lehetővé teszik számára a dömpingellenes vizsgálat megfelelő lefolytatását. Kifejtette azt is, hogy az ilyen vizsgálat alá vont felektől begyűjtött bizonyítékok ellenőrzése szempontjából milyen érdek fűződik a helyszíni ellenőrzéshez vagy a távoli adategyeztetéshez.

112 Ezenkívül a Törvényszék hivatkozott az alaprendelet 18. cikke (3) és (6) bekezdésének értelmezésére vonatkozó ítélkezési gyakorlatra, amely az érdekelt felek elégtelen vagy részleges együttműködésének eseteire vonatkozik. Így a megtámadott ítélet 115. pontjában kiemelte, hogy e rendelkezésekből az következik, hogy azokat az információkat, amelyeket e felek kötelesek a Bizottságnak szolgáltatni, az uniós intézményeknek annak érdekében kell felhasználniuk, hogy megtegyék a dömpingellenes vizsgálatra vonatkozó ténymegállapításokat, az említett felek pedig nem tarthatják vissza a releváns információkat.

113 Az alaprendelet 18. cikkének (3) bekezdése értelmében az érdekelt fél által benyújtott információkat abban az esetben sem szabad figyelmen kívül hagyni, ha azok nem minden szempontból tökéletesek, feltéve, hogy az észszerűen pontos ténymegállapítást a hiányosságok nem nehezítik meg indokolatlanul, az információk ellenőrizhetők és azokat időben és megfelelő módon nyújtják be, továbbá hogy a fél a legjobb tudása szerint járt el. Ugyanakkor, mivel az alaprendelet egyetlen rendelkezése sem biztosít olyan hatáskört a Bizottság számára, amely lehetővé tenné, hogy az érintett feleket a vizsgálatban való részvételre vagy információk szolgáltatására kényszerítse, a Bizottság a szükséges információk szolgáltatása tekintetében az érdekelt felek önkéntes együttműködésére van utalva (lásd ebben az értelemben: 2017. december 14-i EBMA kontra Giant [China] ítélet, C-61/16 P, EU:C:2017:968, 54. pont).

114 Az alaprendelet (27) preambulumbekezdéséből az következik, hogy e kontextusban az uniós jogalkotó azt szándékozott előírni, hogy azon felek tekintetében, akik nem megfelelően működnek együtt, a dömping és a kár megállapításához más információkat is fel lehessen használni, ezek az információk pedig kedvezőtlenebbnek is bizonyulhatnak az említett felek számára, mint abban az esetben, ha együttműködtek volna. Ily módon az alaprendelet 18. cikkének az a célja, hogy lehetővé tegye a Bizottság számára, hogy akkor is folytatni tudja az eljárást, ha az érdekelt felek megtagadták az együttműködést, vagy nem megfelelően működtek együtt (lásd ebben az értelemben: 2017. december 14-i EBMA kontra Giant [China] ítélet, C-61/16 P, EU:C:2017:968, 55. pont).

115 E megfontolásokból kitűnik, hogy az alaprendelet 6. és 16. cikke, valamint 18. cikkének (3) és (6) bekezdése együttesen értelmezve arra irányul, hogy meghatározza mind azt a kérdést, hogy a Bizottságnak milyen mértékben kell figyelembe vennie a dömpingellenes vizsgálat alá vont fél által szolgáltatott információkat, mind pedig azon következményeket, amelyek ahhoz kapcsolódhatnak, ha e fél egyáltalán nem működik együtt, illetve ha részlegesen vagy hiányosan működik együtt. Így egyrészt, a Bizottságnak csak akkor kell figyelembe vennie ezeket az információkat, ha azok megfelelnek a jelen ítélet 113. pontjában említett feltételeknek. Másrészt, elégtelen együttműködés esetén ez az említett fél számára kedvezőtlenebb helyzetet is eredményezhet, mint amelyben akkor lenne, ha együttműködött volna.

116 Ebből először is az következik, hogy a fellebbezők állításával ellentétben a Törvényszék nem sértette meg az alaprendelet e rendelkezéseit, különösen pedig annak 18. cikkét, amikor a megtámadott ítélet 116. pontjában úgy ítélte meg, hogy a fellebbezők feladata lett volna, hogy a dömpingellenes eljárás kezdetétől fogva és a legjobb tudásuk szerint eljárva a Bizottság rendelkezésére bocsássanak minden, az adataik megfelelő megértéséhez szükséges információt

annak érdekében, hogy ne kockáztassák ezen eljárás megfelelő lefolytatásának akadályozását, továbbá hogy lehetővé tegyék a Bizottság számára a szükséges ellenőrzések megfelelő időben történő elvégzését.

117 Másodszor, mivel a jelen ügyben a Törvényszék a megtámadott ítélet 110. pontjában – anélkül, hogy e tekintetben elferdítésre hivatkoztak volna – megállapította, hogy a fellebbezők által szolgáltatott információk még a távoli adategyeztetést követően sem voltak kellően egyértelműek, és nem tették lehetővé a Bizottság számára annak ellenőrzését, hogy az Erdemirnek az Isdemir értékesítéseiben való részvétele megfelelően tükröződött-e az Isdemir bejelentett SGA-költségeiben, megalapozottan állapíthatta meg, hogy e ténybeli elemek az alaprendelet 18. cikke (3) bekezdésének hatálya alá tartoznak, mivel az érintett információk nem voltak e rendelkezés értelmében véve ellenőrizhetők. Annak megállapítása, hogy a fellebbezők ily módon elmulasztottak egyértelmű, helyes és elégséges információkat közölni, azt is lehetővé tette a Törvényszék számára, hogy ítéletének 117. pontjában téves jogalkalmazás nélkül kimondja, hogy a Bizottság megalapozottan járt el, amikor annak érdekében, hogy megfelelően tükrözze az Erdemirnek az Isdemir belföldi piacon történő értékesítési folyamatában való részvételét, kalibrált összegű SGA-költségek hozzáadása mellett döntött.

118 Következésképpen nem kifogásolható a Törvényszékkel szemben, hogy megsértette volna az alaprendelet 18. cikkét azáltal, hogy e rendelkezést olyan helyzetre alkalmazta, vagy az e rendelkezésre vonatkozó ítélkezési gyakorlatot olyan helyzetre ültette volna át, amelyben az nem alkalmazható.

119 Harmadszor, az sem kifogásolható a Törvényszékkel szemben, hogy megsértette volna az alaprendelet 18. cikkének (3) bekezdését azáltal, hogy miközben e rendelkezés előírja, hogy azokat az információkat, amelyek nem „minden szempontból tökéletesek”, nem lehet hivatalból figyelmen kívül hagyni, megállapította, hogy a Bizottság nem köteles figyelembe venni bizonyos információkat, ha úgy ítéli meg, hogy azok nem egyértelműek, anélkül hogy előzetesen meg kellene kísérelnie tisztázni ezen információkat az exportáló gyártóktól való további információkérésre vonatkozó hatásköre keretében.

120 A megtámadott ítéletből ugyanis nem tűnik ki, hogy a Törvényszék úgy ítélte volna meg, hogy a Bizottság jogosult volt megtagadni ezen adatok figyelembevételét. Éppen ellenkezőleg, ezen ítélet 115. pontjában a Törvényszék emlékeztetett arra, hogy ezen intézménynek a dömpingellenes vizsgálat ténymegállapításainak megtétele céljából fel kell használnia a szolgáltatott információkat. Ezzel szemben a Törvényszék helyesen állapította meg, hogy a Bizottság jogosult növelni a kapcsolatban álló társaság által bejelentett költségek összegét annak érdekében, hogy tükrözze e társaságnak az érintett exportáló gyártó belföldi értékesítési folyamatában való részvételét, amennyiben ezen intézmény még azt követően sem tudja ellenőrizni az érintett felek által e tekintetben szolgáltatott adatok pontosságát, hogy erre irányuló intézkedéseket tett. Márpedig, amint az kitűnik a megtámadott ítélet 110. és 111. pontjából, a Törvényszék a jelen ügyben megállapította, hogy még a távoli adategyeztetést követően benyújtott dokumentumokra tekintettel is nehéz volt az említett intézmény számára annak vizsgálata, hogy az értékesítési funkciókat megfelelően tükrözték-e az Isdemir által bejelentett SGA-költségek.

121 A fenti megfontolásokból következik, hogy amennyiben a nyolcadik jogalap azon alapul, hogy a Törvényszék megsértette az alaprendelet 18. cikkének (3) bekezdését, mivel elismerte, hogy a Bizottság jogosult volt hivatalból figyelmen kívül hagyni bizonyos, nem kellően egyértelmű információkat, illetve megtagadni ezen információk felhasználását, e jogalap a megtámadott ítélet téves értelmezésére támaszkodik, és azt megalapozatlannak kell nyilvánítani.

122 Végül negyedszer, el kell utasítani a Bizottság gondossági és megfelelő ügyintézésre vonatkozó kötelezettsége semmissé tételének kockázatára alapított kifogást is, mivel e kifogás arra a téves előfeltevésre támaszkodik, amely szerint a Törvényszék tévesen döntött úgy, hogy a Bizottság hivatalból megtagadhatja bizonyos információk felhasználását, anélkül hogy meg kellene kísérelnie tisztázni azokat.

A hetedik jogalapról

A felek érvei

123 Hetedik jogalapjukban, amely a megtámadott ítélet 116., 117., 122., 124. és 125. pontját kifogásolja, a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék megsértette az indokolási kötelezettségét, amennyiben csupán részben válaszolt a fellebbezők által első fokon felhozott harmadik jogalap első részének alátámasztása érdekében kifejtett azon érvre, amely azon alapul, hogy a Bizottság kétszer számolt el bizonyos SGA-költségeket, vagyis azokat a szállítási költségeket, amelyek az Erdemir részéről merültek fel, és amelyeket az Erdemir közvetlenül az Isdemirnek számlázott ki. A Törvényszék azonban a kétszeres elszámolás kérdését csak a „csoportszolgáltatások” tekintetében vizsgálta, és nem vizsgálta meg azt a „szállítási költségek” tekintetében.

124 A Bizottság úgy véli, hogy a hetedik jogalap megalapozatlan.

A Bíróság álláspontja

125 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében az ítélet indokolásából világosan és egyértelműen ki kell tűnnie a Törvényszék érvelésének oly módon, hogy az érdekeltek megismerhessék az általa hozott határozat indokait, a Bíróság pedig gyakorolhassa felülvizsgálati jogkörét (2022. január 13-i Németország – Ville de Paris és társai kontra Bizottság ítélet, C-177/19 P–C-179/19 P, EU:C:2022:10, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2024. november 14-i LE kontra Bizottság ítélet, C-781/22 P, EU:C:2024:960, 73. pont). Mindazonáltal az indokolási kötelezettség nem kötelezi a Törvényszéket arra, hogy olyan magyarázatot adjon, amely egyenként és kimerítően követi a felek által előadott összes érvet, vagyis a Törvényszék indokolása lehet hallgatólagos is, amennyiben lehetővé teszi az érdekelt felek számára, hogy megismerjék érvelésük Törvényszék általi elutasításának okait, és lehetővé teszi a Bíróság számára a felülvizsgálat elvégzését (2022. május 5-i Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals kontra Bizottság ítélet, C-718/20 P, EU:C:2022:362, 92. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2025. január 30-i Frajese kontra Bizottság ítélet, C-586/23 P, EU:C:2025:45, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

126 Meg kell állapítani, hogy a megtámadott ítélet 96–125. pontjában a Törvényszék válaszolt arra az érvre, amelyet az Isdemirnek az Erdemir által végzett belföldi értékesítéseihez kapcsolódó szállítási költségek esetleges kétszeres elszámolására alapítottak, és a jogilag megkövetelt módon indokolta a fellebbezők harmadik jogalapja első részének elutasítását.

127 E tekintetben a Törvényszék a megtámadott ítélet 96. és 97. pontjában rögtön meghatározta a fellebbezők által ezen első rész alátámasztása érdekében előadott érvek tartalmát, kifejtve, hogy a fellebbezők szerint az Isdemir belföldi értékesítési folyamata során ezeket az eladásokat az Erdemir továbbszámlázta a független ügyfeleknek ugyanolyan értéken, mint amelyet az Isdemir az Erdemirnek számlázott ki, míg a szállítási költségeket a fuvarozási szolgáltatók az Erdemirnek

számlázták ki, amely azokat továbbszámlázta az Isdemirnek. Márpedig a Bizottság a dömpingkülönbözetnek az Isdemirre vonatkozó végleges szakaszban történő kiszámítása keretében tévesen növelte az Isdemir által a belföldi értékesítések címén bejelentett SGA-költségeket olyan összeggel, amellyel kapcsolatban ezen intézmény úgy ítélte meg, hogy az megfelel azoknak az SGA-költségeknek, amelyek az Erdemirnek az Isdemir belföldi piaci értékesítési folyamatában való részvételét fedezik.

128 E kontextusban figyelembe kell venni azt a tényt, hogy a Törvényszékhez benyújtott keresetlevelük 115. pontjában a fellebbezők kiemelték, hogy az Erdemirnél eredetileg felmerült szállítási költségeket továbbszámlázták az Isdemirnek, továbbá hogy e költségeket figyelembe vették az Isdemir SGA-költségeiben. Ezenkívül e keresetlevél 120. pontjában a fellebbezők – a vitatott rendeletnek az említett keresetlevél 118. pontjában felidézett (74) preambulumbekezdésével összefüggésben, amelyben a Bizottság jelezte, hogy nem tudja megállapítani, hogy a kiszámlázott szolgáltatások a belföldi piacon történő viszonteladás során felmerült költségekre vonatkoztak-e, mivel a könyvelt ügyletek és/vagy a kibocsátott számlák mindegyike kizárólag „csoportszolgáltatásként” van megjelölve – elismerték, hogy a számlák és a számviteli nyilvántartások „csoportszolgáltatási költségekre” utaltak, miközben azt állították, hogy részletes magyarázattal szolgáltak arra vonatkozóan, hogy miként kell kiszámítani a költségek megosztását annak érdekében, hogy meghatározzák az egyes társaságoknál felmerülő költségeket.

129 A Törvényszék tehát a fellebbezők ezen érveire tekintettel vélte úgy – amint az kitűnik a megtámadott ítélet 96. és 97. pontjából –, hogy meg kell vizsgálni az e belföldi értékesítésekhez kapcsolódó szállítási költségeknek az Isdemir által bejelentett SGA-költségek részeként történő esetleges kétszeres elszámolásának kérdését, amennyiben azokat az Erdemir által az Isdemir részére kiszámlázott „csoportszolgáltatások” közé sorolták.

130 Ennek keretében a Törvényszék a megtámadott ítélet 101. és 102. pontjában mindenekelőtt kifejtette, hogy a Bizottság a belföldi értékesítések jövedelmezőségének meghatározása céljából veszi adott esetben figyelembe a kapcsolatban álló kereskedők SGA-költségeit, és emlékeztetett arra, hogy az e költségeknek, valamint a nyereségnek megfelelő összegek a termelésre és az értékesítésekre vonatkozó valós adatokon alapulnak.

131 A Törvényszék ezt követően a megtámadott ítélet 104. pontjában megállapította, hogy a jelen esetben a Bizottság nem tudta megállapítani, hogy a kiszámlázott szolgáltatások ténylegesen a belföldi piacon történő viszonteladások során felmerült költségekre vonatkoztak-e, mivel a könyvelt ügyletek vagy a kibocsátott számlák mindegyike kizárólag „csoportszolgáltatásként” volt megjelölve. Ezenkívül ezen ítélet 110. pontjában a Törvényszék kiemelte, hogy a távoli adategyeztetés keretében a Bizottság nem tudta meghatározni és ellenőrizni, hogy az Erdemir által az Isdemirnek kiszámlázott szolgáltatások megfelelően tükrözik-e az Erdemirnek a belföldi értékesítési folyamatban való részvételét, ezenkívül pedig a Bizottság a távoli adategyeztetést követően és a számlák vagy mérlegkivonatok benyújtása ellenére is nehezen tudta ellenőrizni, hogy az Erdemir értékesítési funkciói megfelelően tükröződnek-e az Isdemir által bejelentett SGA-költségekben.

132 Végül a Törvényszék, miután a megtámadott ítélet 112. pontjában megállapította, hogy ezen intézménynek a kérdőívre és a kiegészítő információkérésekre adott válaszokból nem kellett azt a következtetést levonnia, hogy az Isdemir belföldi értékesítéseit az Erdemir közvetítésével számlázták ki, a 117. pontban kimondta: nem kifogásolható a Bizottsággal szemben, hogy megítélése szerint nem tudta meghatározni és ellenőrizni, hogy az Erdemir által az Isdemir

részére kiszámlázott szolgáltatások megfelelően tükrözik-e az Erdemir ilyen részvételét, ezen intézmény tehát megalapozottan hozzáadhatta az SGA-költségek olyan összegét, amelynek az a rendeltetése, hogy figyelembe vegye az Erdemir által nyújtott értékesítési szolgáltatásokat.

133 E megfontolásokból kitűnik, hogy a tények önálló értékelése keretében a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a fellebbezők által szolgáltatott információk nem tették lehetővé a Bizottság számára annak megállapítását, hogy pontosan melyek azok a költségek, amelyek az Erdemir által kiszámlázott „csoportszolgáltatások” körébe tartoznak, következésképpen pedig annak ellenőrzését sem, hogy az Erdemirnél felmerült és az e társaság által az Isdemir közvetítőjeként a belföldi piacon teljesített értékesítésekhez kapcsolódó szállítási költségek helyesen tükröződnek-e ezen szolgáltatásokban vagy az Isdemir által a belföldi értékesítések címén viselt és bejelentett SGA-költségekben.

134 Ez az indokolás így lehetővé teszi a fellebbezők számára, hogy megismerjék azokat az okokat, amelyek alapján a Törvényszék nem adott helyt érveiknek, a Bíróság számára pedig azt, hogy elegendő információval rendelkezzen felülvizsgálati jogkörének gyakorlásához.

135 Ebből következik, hogy a hetedik, a megtámadott ítélet indokolásának hiányára alapított jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

136 A fenti megfontolások összességéből az következik, hogy a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

137 Az eljárási szabályzat 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről.

138 E szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése szerint – amely ugyanezen szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazandó – a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

139 A jelen ügyben, mivel a fellebbezők pervesztesek lettek, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell őket a saját költségeik viselésén felül a Bizottság költségeinek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (tizedik tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság az Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ-t, az İskenderun Demir ve Çelik AŞ-t és az Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ-t kötelezi a saját költségeiken felül az Európai Bizottság részéről felmerült költségek viselésére.

Aláírások